CRAIG ALANSON

NA ŠPATNÉ STRANĚ

NA ŠPATNÉ STRANĚ

CRAIG ALANSON

Přeložila Olga Xaverová

MYSTERY PRESS

2025

NA ŠPATNÉ STRANĚ

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Craig Alanson, 2016
Translation © Olga Xaverová, 2025
Cover Illustration © Roham Colini, 2025
Book Design © Martin Stehlík, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-815-0 (PDF)

1. KAPITOLA

DEN KRYŠTOFA KOLUMBA

Ruharové nás napadli na den Kryštofa Kolumba. Každá země měla pro ten den svůj název, ale obecně se vžilo právě tohle, den Kryštofa Kolumba. Asi to dává smysl. Jen jsme si tak existovali, nevinně se na naší malé modré kouli vznášeli ve vesmíru jako domorodí Američané v roce 1492 a najednou se na obzoru objevily lodě technologicky pokročilejší, agresivní kultury, a bylo. Pryč jsou staré dobré časy, kdy se lidé zabíjeli jen mezi sebou. Takže den Kryštofa Kolumba. Sedí to.

Když se ranní nebe zatřpytilo tím, co byly, jak jsme později zjistili, válečné lodě Ruharů, které vpadly na naši oběžnou dráhu, přemohla nás zvědavost. Když začalo orbitální ostřelování elektráren, rafinerií, továren a dalších průmyslových oblastí po celé planetě hypersonickými šipkami z kolejnicových děl, šokovalo nás to.

Osobně jsem se definitivně vylekal, když bojový transport Ruharů spadl z nebe a sklouzl se přes bramborové pole za mým rodným městečkem v severním Maine.

Došlo k tomu v pondělí ráno na začátku října, na svátek Kryštofa Kolumba v Americe. Dostal jsem opušťák z armády a navštívil rodiče. Dal jsem si pauzu potom, co se můj prapor vrátil domů z mírové mise v Nigérii. Práce na hovno, byl jsem rád, že jsem doma ve Státech.

Dovolená skončila vypálenou čárou na nebi, když mi ruharský transport přeletěl přímo nad autem. Udělal oblouk nad jezerem, zabodl se do Olafsenovic bramborového pole, a dokud se jeho čumák napůl nezabořil do rybníku, vyhazoval do vzduchu hlínu i brambory. Minutku se s ječením motorů kýval ze strany na stranu, pak se vznesl a letěl nestabilně nízko nad stromy k centru města, zatímco se z jeho spodní strany kouřilo.

Naši údajní spojenci Kristangové si myslí, že útočný transport Ruharů byl poškozen během sestupu z orbity, a nedostal se tak k cíli, protože tohle je jediné vysvětlení ruharácké invaze do Thompson Corners v Maine.

Do háje, ani já jsem tu už nechtěl být, proto jsem se přidal k armádě. Moje rodné město je docela fajn, ale není prostě ničím zvláštní. Jsou tu brambory, dobytek, ovce a další farmářské záležitosti, to jo, a pár lidí jako můj táta má práci ve velký papírně dole v Milliconack. Mohli jste se protloukat životem kácením a prodejem dřeva, prací loveckého nebo rybářského průvodce, nějakými těmi svářečskými melouchy bokem, zhruba tak. Nikdo v severním Maine se nespoléhá na jedinou práci. Thompson Corners zkrátka není klíčový, důležitý strategický cíl, na který by si vojenští plánovači vzpomněli, když se rozhodují, kam z orbity poslat bojový transport s asi tuctem těžce ozbrojených vojclů.

Ruharský oddíl, ti roztomilí, chlupatí a vousatí parchanti docela určitě čekali, až se jejich transport konečně zastaví smykem na trávníku před základkou uprostřed města, otevřeli dveře, okouzleně čuměli na dechberoucí panorama Thompson Corners a zeptali se pilota, kde to k čertu jsou. Vojáci jsou vojáci, ať už mají chlupy, kůži, nebo šupiny. A tak Ruhaři logicky hodili raketu na nejviditelnější budovu v okolí, sklad brambor, a skutečně působivě ho zlikvidovali. Chci říct, že ho rozmrdali na kusy. Fakt museli mít něco proti bramborám. Pak zničili dva mosty přes řeku Scanicutt. Železniční most a starý

betonový most, po kterém vedla dálnice a stál tam od dob Rooseveltova plánu na snížení nezaměstnanosti ze třicátých let dvacátého století.

Hodně pršelo a hladina řeky stoupla, takže bez mostu jsem se mohl dostat do města jedině přes Woodford, kde se dala přejet řeka. Z bláta do louže, protože silnice byly ucpané spoustou aut a stovka ostatních lidí dostala v panice stejný nápad jako já.

Když jsem viděl přilétat tu útočnou loď, kouřící a mířící do středu Thompson Corners, už jsem seděl v pick-upu rodičů a jel do města vyzvednout sestru od kamarádky. To se dělo deset minut potom, co byla zasažena první místa. Rádio oznámilo, že guvernér právě vyhlásil stav nouze, a všechny přesvědčovalo, aby zůstali v klidu. Pak šlo veškeré spojení do háje. Žádné rozhlasové vysílání, žádný mobilní signál, žádná televize, žádná elektřina.

Nečekal jsem na instrukce, měl jsem v plánu vyzvednout ségru, dostat se domů a tam se s rodinou zabarikádovat, dokud nezjistím, co se to sakra děje. Za sedadlem ležela tátova lovecká brokovnice a krabice nábojů dobrých tak na lov křepelek. Tady je jasně vidět, jak mi to v to ráno myslelo. Moje armádní výstroj včetně pušky zůstala na základně Fort Drum ve státě New York. Byl jsem přece na dovolené.

Když jsem přejel kopec, uviděl jsem zničené mosty a málem vrazil do stojících aut, která se snažila dostat do města stejně jako já. Bill Geary, dobrovolný hasič a kapitán Mainské národní gardy ve výslužbě, organizoval lidi, kteří pojedou do Woodfordu a dostanou se do Thompson Corners po staré požární cestě.

Já jsem jako hovado zakřičel, že můj truck má náhon na všechna čtyři kola. Náhon 4 × 4 mají v severním Maine skoro všichni, i kdyby šlo jen o staré otřískané subaru. Protože jsem byl poslední, otočili mě jako prvního a tři týpci, jimž auto zahučelo do strouhy, si naskočili. Vyrazili jsme za řevu motoru jako kavalerie, která ve filmu přijíždí na pomoc.

Než jsme se prodrali dopravou na mostě a dokodrcali do půlky neudržované lesní cesty k městu, Ruhaři už centrum Thompson Corners zajistili. Město bylo prázdné, protože nikdo nečekal na pozlacenou pozvánku k odchodu. Jeden ze šerifových mužů zpanikařil a vypálil několik ran ze služební devítky, takže se Ruhaři naštvali a rozstřelili shellku, kde se schovával, něčím, co vypadalo jako protitanková střela.

Od té doby jsem už viděl Ruhary zblízka mockrát. Ne, nežerou lidi. A ne, nezabíjejí mimina. Klidně si té propagandě věřte, jestli chcete, ale vím, co jsem viděl. Kdyby ten šerifův chlap nezačal střílet, Ruhaři by nejspíš u nás ve městě nezabili jediného člověka. Neměl jsem jim to za zlé. Kdyby se někdo snažil střílet na mě, taky bych to do něj napálil raketou. Vím to, protože jsem v Nigérii udělal to samé.

Brána Lesní služby na lesní cestě byla zamčená a my ztratili pět minut, zatímco ji týpek o tři auta před námi zkoušel rozstřelit brokovnicí. Překvápko! Lesní služba předvídala, že by to někdo mohl zkusit, a brána se ani nehnula. Někdo jiný do ní nakonec najel a zlikvidoval jak bránu, tak chladič svého auta. To pak museli odtlačit z cesty, abychom se my ostatní mohli protáhnout kolem.

Ano, ano, každý má z toho dne historku. Tohle je ta moje, takže sklapněte a poslouchejte. Jedna věc, kterou jsem zjistil, byla, že vojclové Ruharů jsou stejní jako všichni vojclové po celý galaxii. Chtějí mít bitvu za sebou a zalézt zpátky do kasáren, nebo v jejich případě do nor. Jestli jsem je nesnášel? Sakra že jo, ale nemyslel jsem si, že chtějí zabíjet lidi. Teda kromě nějakých těch vedlejších ztrát.

Ať už bylo jejich cílem na Zemi cokoli, tyhle oddíly minuly své přistávací zóny a snažily se, aby ze situace vytěžily to nejlepší. Všichni by na tom byli mnohem líp, kdyby tihle Ruhaři zůstali s prstem v nose sedět v tom svým porouchaným transportu, kdyby si zavolali ruharskou verzi odtahovky a počkali na ni.

Jenže bojové operace takhle nefungují. Na každé misi se něco posere. Přizpůsobíš se tomu a děláš, co můžeš, abys splnil úkol.

Tahle skupina Ruharů se rozhodla, že je jejich cílem zajistit okres Penobscot, ať už to dávalo smysl, nebo ne. Kristangové nám řekli, že Ruhaři nejspíš plánovali zničit naši průmyslovou infrastrukturu a srazit nás zpátky do doby kamenné, abychom pro ně nebyli hrozbou. Jestli tohle je pravda, pak se přistáním v Thompson Corners o pár set mil sekli. Kristangové říkali do značné míry pravdu o tom, proč na nás Ruhaři zaútočili, i když lhali prakticky o všem ostatním. K tomu se ještě dostanu.

S Ruhary bychom vůbec bojovat neměli, nejsou to naši nepřátelé. Těmi jsou naši spojenci…

Vezmu to radši od začátku.

/

Jmenuju se Joe Bishop, a když Ruhaři napadli Zemi, bylo mi dvacet a pracoval jsem jako specialista v armádě Spojených států. Než jsem narukoval, měl jsem trochu delší vlasy, než je průměr, v neurčité barvě mezi blond a hnědou, což jsem podědil po mámě. Ona té barvě říkala myší šeď, a kam moje paměť sahá, barvila si je na zlatou blond.

Modré oči mám po obou rodičích a moje výška sto devadesát je rozhodně z tátovy strany; mamka měří bez bot stěží sto šedesát. Na střední jsem hrával baseball, americký fotbal a na křídle v basketu, i když toho jsem ve čtvrťáku už nechal. Abych pravdu řekl, nebyl jsem žádná hvězda ani v jednom. Tvrdě jsem dřel, tým byl pro mě na prvním místě a vyhráli jsme docela dost zápasů. Když pak byl čas posílat přihlášky na vysokou, nevěděl jsem, kam chci jít nebo co bych si přál dělat, až budu dospělý. Teda kromě toho, že jsem nechtěl celý den sedět u stolu. A hodlal jsem vypadnout z Thompson Corners.

Táta byl pár let u letectva, pak pracoval jako mechanik v záloze. Něco podobného dělal i v papírně. Rád pracoval rukama a opravoval věci, a já vlastně trochu taky. Peněz jsme moc neměli a nechtěl jsem spadnout do dluhů kvůli studentským půjčkám, takže armáda mi zněla dobře.

Narukoval jsem, protože jsem chtěl sloužit své zemi a protože armáda mi měla zaplatit vejšku. Taky se mi líbil ten životní styl. Miloval jsem čas strávený venku, táboření, lov, rybaření, vandrování nebo sjíždění vody. Výcvik byl drsný, to jo, ale nic, co bych nečekal. A cítil jsem hrdost, když jsem se dostal ze základňáku a přidělili mě, kam jsem chtěl: k 10. „horské" pěší divizi ve Fort Drum, ve státě New York. Mírová mise v Nigérii nebylo něco, co jsem si přál, ale dostali jsme rozkaz, a tak jsem šel. Překvapilo mě, že součástí mírové mise je zabíjení tolika lidí, ale tak to holt chodí.

Teď už víte, proč jsem ležel pod keřem na vrcholu malého hřebenu, ze kterého byl výhled na střed mého rodného města, a čuměl na tu poškozenou ruharskou transportní loď. Ležel jsem tam a snažil se přijít na to, jestli bychom měli něco udělat, a případně co.

„To je fakt zatraceně velkej křeček, Bišáku, nekecals," řekl Tom Paulson, když mi vrátil dalekohled. „Co budem dělat?"

„Ještě nevím. Nech mě přemejšlet." V okolí města žila spousta vojenských veteránů. Jeden tu byl se mnou, akorát že Tom před dvaceti lety sloužil jako zásobovač u námořnictva, zatímco já byl u pěší armády a měl jsem čerstvé zkušenosti z aktivního nasazení. Asi dávalo smysl, když ostatní čekali, že budu mít nějaké nápady. Věděli, že jsem v Nigérii bojoval, ale bojovat s neorganizovanými militantními fanatiky v buši je něco úplně jiného než se v rodném městě pustit do obrovských vesmírných křečků.

„Do háje, kde jsou všichni ti magoři do zbraní, když je člověk pro jednou potřebuje? Tohle je všechno, co máme?" podíval jsem

se vyděšeně na sbírku loveckých pušek, brokovnic a zbloudilé 9mm pistole. V Thompson Corners měl nějakou zbraň každý, protože všichni chodili na lov nebo aspoň potřebovali od zahradních krmítek odhánět medvědy. „No tak, nikdo nemá na půdě starou M-60? Nebo aspoň ákáčko?“

„Kruci, Bišáku, když jdu na losa, chci ho pak sníst, ne ho rozsekat na maděru,“ řekl Tom. „Lovecký lístky nejsou levný.“

„No jo, no jo, vždyť já taky.“ Zase jsem se dalekohledem zadíval na křečky, kteří patrolovali v ulicích. Na tmavý kouř, který za městem stoupal z hořícího bramborového skladu vedle železnice. Na křeččí loď nebo výsadkový člun nebo pěchotní útočné něco, kdoví, jak tomu říkali. Bylo to neohrabané a hnusné a připadalo mi, že to má sílu i s pochroumaným čumákem, ohnutým křídlem a tenkým pramínkem bílého kouře stoupajícím tomu z břicha, zatímco si to dřepělo na trávníku před základkou.

Křečci. Říkáme jim i jinak, krysy, kuny, hlodavci. Ale protože mají jemnou zlatou srst, kulatý obličeje a vousky, fakt nejvíc připomínají křečky. Akorát že křečci nejsou sto osmdesát centimetrů vysocí, nestojí na zadních, nenosí neprůstřelné vesty, helmy, ochranné brýle a pušky, co vypadají jako ztělesnění zla. A nespouštějí se v útočných člunech z orbity. Tedy aspoň pokud je mi známo. Ale co já vím. Nikdy jsem křečka neměl. Nevěděli jsme, že jsou to křečci, dokud si jeden, který stál ve výstupu z lodě, podle chybějící zbraně asi pilot, nesundal helmu, nevytáhl něco z kapsy a nezačal to jíst.

Seřvali ho a nasadil si helmu zpátky, ale my jsme stihli zahlídnout jeho chlupatou hlavu a křeččí uši. Tedy, nebyli to úplně křečci, ale dost se jim podobali.

Susie Tobinová zvedla pohled od zaměřovače lovecké opakovačky. „A co lom? Tam mají dynamit, ne?“ Susie měřila asi sto padesát centimetrů, učila na krajské střední, a když jste se na ni podívali, nenapadlo by vás, že starou pušku vyřazenou

z armádního skladu vůbec uzvedne. Ale já viděl jelení parohy, který měla pověšený na jižní straně stodoly, takže stopro věděla, jak ji použít.

„Co bysme dělali s dynamitem?" odfrkl si Diego. „Jakože doběhnem k tý jejich lodi a hodíme ho dovnitř dveřma? Nedostaneš se k tomu ani na sto metrů, než tě oddělaj."

„Susie má pravdu," řekl jsem, když jsem si vzpomněl, jaké peklo jsme zažívali v Nigérii kvůli podomácku vyrobeným bombám. Na silnicích znamenaly fakt problém, ale extra nebezpečné byly, když jsme hlídkovali ve vesnicích s omezeným výhledem a spoustou míst, kam se taková bomba dala schovat. Když jsme hlídkovali tak, jako to právě předváděli křečci. V párech kontrolovali budovy v centru, které v případě Thompson Corners nebylo nic moc.

Mohli byste si myslet, že na svátek Kryštofa Kolumba byla ve městě během návštěvy Ruharů spousta turistů. Jestli si tohle opravdu myslíte, tak jste nikdy neměli to štěstí moje město navštívit. Den Kryštofa Kolumba je v Nové Anglii velký svátek, kdy se lidi chodí koukat na listí. Víkend, kdy měšťáci z jihu vyrazí na venkov, aby se podívali na barevný lístečky na stromech, přespali ve starobylých malých penzioncích a hotýlcích a udělali spoustu fotek.

V naší části Velkých severních lesů nějaký turisti jsou, ale na listí nekoukají. V tuhle roční dobu tady už spousta stromů listí shodila. Navíc naše část Maine je dost placatá a borovice barvu nemění. Lidi sem jezdí na vodu, rybařit, lovit a prohánět se na sněžných skútrech. Na začátku října se nic moc z toho dělat nedá a děcka měla k tomu ve škole volno, takže při nouzovém ruharském přistání bylo město dost prázdné.

V tom jsme měli zatracenou kliku, protože jsem si nedokázal představit, co by se stalo, kdyby byla základní škola v provozu, když Ruhaři město ovládli. Ani jsem si ale tenhle scénář představovat nemusel. Už jsem ho viděl ve filmu *Rudý úsvit*. V tom

dobrým, co natočili za prezidentování Reagana, ne v tom pitomým, kterej udělali později.

Dostal jsem nápad. „Susie, tvůj táta dělá v lomu, ne? S Tomem seženete dynamit, rozbušky, dráty, prostě všechno, co potřebujem, abysme mohli něco odpálit na dálku." Já neměl ani potuchy o tom, jak něco takového udělat, protože jsem nikdy dynamitovou patronu neviděl.

„Diego, zůstaň tady a sleduj křečky, kde hlídkujou, a hlavně jak často procházej kolem starý radnice." V té dnes sídlila jediná restaurace v okolí a kancelář pojišťovny. „Stane, Deb, mrkněte, jestli nedokážete dole najít dodávku nebo truck, kterej by se nám povedlo nastartovat. Dost velkej, aby se dozadu vešlo pár lidí, a něco krytýho, aby nebyl nákladovej prostor otevřenej. Držte se na týhle straně města, snažte se nepřekročit Route 11, nebo vás křečci zahlídnou. Jestli něco najdete, odvezte to na Red Brook Road a nechte to tam. Potkáme se tady."

„Oukej, Bišáku," kývl Tom. „Co podniknem?"

Ještě jednou jsem koukl na Ruhary, nemusel jsem o tom nijak přemýšlet a všiml jsem si rozložení jejich oddílu, kde ve městě hlídkují a kde mají obranné pozice kolem své lodi. „My půjdeme k zubaři."

/

„To si ze mě děláš srandu," vyhrkl jsem.

„Bišáku," bránil se Stan, „tohle je to nejlepší, co se nám povedlo najít. Je to buď tohle, nebo starej Dodge Neon."

„Zdá se, že většina lidí nasedla do aut a rychle zmizela. Na týhle straně řeky moc aut nezůstalo," dodala Debbie.

„To jo, jenže –"

Tom potřásl hlavou. „To se přece nedá, abysme jezdili v tomhle. Bojujeme s emzáckou invazí, nemůžeme jezdit v týhle… týhle věci."

Musel jsem souhlasit. Jinak to byla až na jednu věc perfektní dodávka. Našli starý truck od FedExu, mechanicky v dostatečně dobrém stavu; pneumatiky měly vzorek, na podběžích bylo pár rezavých fleků, ale nic vážného. Měl velké zadní dveře, kudy mohlo rychle nastoupit nebo vystoupit několik lidí, a říkali, že jezdí i řadí dobře, žádné kvičení řemene nebo pištění brzd. Našli ho za servisem bratrů Davisových, kde mu předělali vnitřek, protože kromě řidičova sedadla bylo všechno vytrhaný. Jak říkám, dobrá dodávka, až na tu jednu věc.

Barney.

Barney, ten velký kreslený fialový dinosaurus s věčně nabloblým úsměvem.

Na dodávce byl nakreslený Barney a Šmoulové, Mickey Mouse, jednorožci a spousta dalších postaviček. Kdokoli se rozhodoval, jaký postavy na auto nakreslí, se rozhodoval fakt zvláštně. Proč by Iron Man mával Šmoulům? A tam dole vepředu, u pravýho předního blatníku, je to Darth Vader, nebo se někdo pokoušel zakrýt rezavý flek černou základovkou a nechal se unést? Většinu postaviček nakreslili mizerně. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že sedící Buddha je vlastně medvídek Pú. Medvídek Buddha? Jestli vám to ještě nedošlo, bylo to zmrzlinářské auto. Fakt směšné zmrzlinářské auto, u kterého jsem si byl jistý, že nemá povolení použít žádnou z těch copyrightovaných postaviček nakreslených na bocích. Jo, a taky místo známého loga *Family Frost* měla na sobě špatně vyvedený nápis *Family Defrost*. Rozmrzlá zmrzlina? Rozmražená a roztátá?

Tohle byla zcela jasně pokoutní zmrzlinářská dodávka, taková, u které jsem si představoval, jak potajmu projíždí předměstími, prodává prošlou zmrzlinu a snaží se vyhnout úřadům. Vyhnout se naopak nešlo obrovskému fialovému dinosaurovi na obou bocích a jeho vycpanému dvojčeti na kapotě. Ať už tuhle dodávku vlastnil kdokoli, musel Barneyho fakt milovat.

„Mohli bychom to narychlo přetřít," navrhl Stan.

„Tím nebudem ztrácet čas," zavrčel jsem. Taky se mi to nelíbilo, ale holt prostě máme tuhle dodávku. A půjdeme s ní do bitvy. „Křečci nevědí, co je Barney zač, třeba si pomyslí, že je to nějakej drsnej predátor." Sám jsem tomu nevěřil.

„Proboha!" Susie zněla rozčileně. „Pitomí chlapi. Máte strach z toho, že budete jezdit v dodávce, na který jsou kreslený postavičky? Vzpamatujte se. Tu zatracenou věc budu řídit já. Joe, jaký je plán?"

/

„JEĎ, JEĎ, JEĎ!" křičeli jsme se Stanem, sotva jsme doskočili na podlahu dodávky. Susie to nepotřebovala slyšet víckrát. Dupla na plyn, když jsme byli ještě ve vzduchu. Stan by vyklouznul zase ven, kdyby ho Deb nechytila za límec. Tom postrčil Stanovy nohy dovnitř a zabouchnul zadní dveře právě ve chvíli, kdy auto nadskočilo kvůli výmolu v silnici. Tom dopadl na zadek přímo na ruharáckého vojáka. Křeček zamručel, což nám prozradilo, že žije. Ve chvíli, kdy jsme ho drapli, jsem si tím nebyl úplně jistý.

Zpětně vzato to byl pitomý plán a my měli štěstí. Všiml jsem si, že křečci procházejí uličkou mezi budovou restaurace a železářstvím naproti. Zatímco my ostatní jsme sbírali vybavení, Diego potvrdil, že křeččí patroly tudy procházejí pravidelně, koukají do oken a rozrážejí dveře, aby se podívaly dovnitř. Dělaly to po celém městě. Uličku jsem vybral, protože od řeky se k její zadní části táhla krátká polňačka. Cesta vedla lesem a většinu času byla dobře krytá. Ze severovýchodu přišlo během minulého týdne hodně deště, takže řeka byla rozvodněná skoro na úrovni jarního tání. Jak jsme jeli po kamenech a pod mostem, její hučení zvuk couvající dodávky překrylo. Dynamit jsme nastražili přímo za vnější cihlovou zeď a vyhodili jsme ji do vzduchu ve chvíli, kdy křeččí vojclové došli do půlky uličky.

Nikdo z nás nevěděl, kolik dynamitu máme použít, a tak jsme ho tam dali moc. Většinu zdi to srazilo do uličky. Dokonce i zmrzlinářskou dodávku zasáhlo pár letících cihel. Nevadí, improvizovaná bomba udělala, co měla: pořádně dvěma křečkům zamotala palici a zasypala je cihlami.

S Tomem a Stanem jsme popadli křečka, který k nám byl nejblíž a taky ho to nejmíň zasypalo cihlami. Debbie nás kryla brokovnicí, zatímco jsme ho táhli z uličky pryč. Tom a Stan popadli ruce a já držel nohy. Štrachali jsme se z uličky, zakopávali o cihly a nakonec jsme křečka hodili do dodávky.

Byl to blbý plán. Diego to pozoroval z kopce a měl vysílačku, kterou Susie přivezla z lomu. Druhou si nechala ve voze. Diego hlásil, že jakmile dynamit vybuchl, půl tuctu křečků vysprintovalo z lodě. Třicet sekund a chytili by nás. A kdyby naše bomba nevybuchla, třeba protože jsme nevěděli, jak se s dynamitem zachází, ti dva křečci by vyšli z uličky a uviděli by dodávku, která tam předtím nestála. Naše šance se mi nelíbily, tuplem proti emzáckým vojákům s neprůstřelnými vestami a pokročilými zbraněmi.

Štěstí při nás ten den stálo, i když Tom znovu upadl, tentokrát na čudlík, který na dodávce spouštěl reproduktory. Auto poskakovalo a klouzalo po štěrkové cestě podél řeky a ze střešních megafonů se ozývalo ječení: „Měla babka čtyři jabka."

„Vypni tu zatracenou věc!" ječela Susie na Stana, protože sama měla dost co dělat s řízením dodávky. Řidičovo sedadlo nemělo pásy, ty z kabiny taky vykuchali, a Susiiny nohy sotva dosáhly na plynový pedál. I tak ho držela na podlaze a jeli jsme.

Stan mačkal knoflíky a hudba se změnila na „Ententýky, dva špalíky" a pak „Pes jitrničku sežral" a několik znělek z počítačových her, které jsem neznal, než se mu tu blbost povedlo vypnout. Za celý život jsem se necítil jako větší idiot, než když jsem se snažil udržet vojáka z vesmíru na podlaze zmrzlinářské dodávky a mlátil se u toho bradou o kovovou podlahu,

zatímco z reproduktorů hrála nablblá hudba a z obou stran se zle zubil Barney.

Naše dodávka vyletěla ze škvíry mezi stromy u řeky do volného, asi padesátimetrového prostoru. Jestli nás mají křečci trefit, říkal jsem si, bude to tady. Měli nás pár vteřin přímo na ráně. Myslím si, že nestříleli, protože v té době už doběhli k uličce, kterou jsme vyhodili do vzduchu, zjistili, že jeden z nich chybí, a domysleli si, že je v našem autě. Prostě jsme to zvládli. Dodávka přeletěla prostranství a pak se terén za námi trochu zvedl. Susie si musela stoupnout na brzdu, aby auto před zatáčkou zpomalila. Vyhoupli jsme se na vydlážděnou cestu a Susie zadupla plyn do podlahy.

Zatímco jsme jeli po dlažbě a házelo to míň, s Tomem jsme svázali křečkovi ruce za zády a já jsem z něj začal sundávat zbroj. Její části jsme schovali pod čtyři olověné vesty, jaké používají zubaři, když vám dělají v ordinaci rentgen. Byl to můj nápad, jak odstínit jakýkoli lokalizátor, který by emzácká armáda mohla používat. Neprůstřelná vesta měla kolem křečkova těla rychloodepínací mechanismus, což jsem čekal, protože člověk nebo emzák, vojáci musejí být schopní rychle se dostat do zbroje i z ní. Taky jsem uvolnil přezku jeho helmy a poprvé jsme se na nepřítele pořádně podívali.

Mělo to jedno oko otevřené a bylo to zakrvácené ze škrábance na tváři, ale nepřišlo mi, že by to bylo vážně zraněné, spíš omráčené a dezorientované. Mělo to na sobě sluchátko a mikrofon, které jsem strhnul, a na opasku něco, co vypadalo jako rádio. Řekl jsem Tomovi, ať všechny ty věci vyhodí z okna. Kdybychom k tomu měli příležitost, mohli jsme se pro ně vrátit, ale naší prioritou v tu chvíli bylo zajmout nepřátelského vojáka, aby si ho naše vojsko mohlo prostudovat a zjistit, kdo proti nám stojí.

Susie nás dovezla půldruhého kilometru až k Tomovi, přesně podle plánu. S dodávkou zajela rovnou do stodoly a smykem

zastavila. Chvilku jsme se všichni vzpamatovávali. Do prdele, vážně se to stalo. Nikdo tomu nemohl uvěřit.

Křeček sebou začal mlít, tak si na něj Tom sednul a já mu namířil do obličeje pistoli. To ho uklidnilo. Nejspíš to ještě nikdy nevidělo sig sauer, ale projektilovou zbraň to poznalo.

„Už vůbec neslyším Diega," hlásila Deb a mávala ve vzduchu vysílačkou. „Poslední, co řekl, bylo, že se tam emzáci melou, ale jejich loď se nehýbe."

Poslední instrukcí, kterou jsem Diegovi dal, bylo zmizet z města opačným směrem, hned jak se mu dodávka ztratí z očí. Nepochyboval jsem, že je v bezpečí. V lese se vyznal.

„Čekaj na odtahovku," hádal jsem.

„Cože?" zeptala se Susie, jako by se přeslechla.

„Na odtahovku," vysvětlil jsem. „Jejich loď je v háji, takže to museli zavolat nahoru tý svý flotile a teď čekaj, až někdo dorazí, aby jim to opravil nebo je vyzvednul. Jdem nacpat chlupáče do sklepa, než se jeho kámoši zorganizujou a začnou ho hledat."

Tomův barák měl starý sklep. Když říkám starý, tak myslím to, že jeho barák byl postavený v roce 1848 a sklep patřil ještě k předchozí budově. Rodina, která statek vlastnila, ho v padesátých letech rozšířila a přestavěla na bunkr. Tom a jeho žena Margie ho teď používali jako špajz.

Dostali jsme křečka po schodech dolů a vyklidili mu místo uprostřed bunkru, Tom mu kolem kotníku zamkl na zámek řetěz a druhý konec připevnil k trubce, která trčela z podlahy. Křeček měl uprostřed pohodlí, ale nám ostatním kvůli policím moc místa nezbylo.

Zmínil jsem se, že Margie milovala zavařování ovoce a zeleniny? Skoro bych se nebál říct, že měla zavařovací problémek. Celé tohle místo bylo zastavěné sklenicemi. Většina lidí tady u nás zavařuje, je to fajn způsob, jak mít přes zimu dobré jídlo, a o dost levnější než ho kupovat. Moji rodiče zavařovali jablečné pyré a marmelády a nakládali rajčata, fazole a cokoli, co

se nám urodilo na zahradě. Tomův bunkr vypadal, jako by se Margie chystala pozvat na večeři celou 10. divizi a chtěla, aby jí toho ještě hodně zbylo.

„Co teď?" zeptal se Stan a hladově koukal na sklenici ostružinového džemu.

„Teď budem čekat. Armáda by měla dorazit brzo."

Všichni jsme byli překvapení, že na nebi nevidíme žádné stíhačky nebo vrtulníky, což mi napovědělo, že nepřítel má ve vzduchu naprostou převahu.

„Doufám, že jeho kámoši," ukázal jsem na zajatce, „brzo vypadnou. A až se sem dostane kavalerie, předáme jim ho."

„Proč si myslíš, že vypadnou?" zeptala se Deb.

„Protože Thompson Corners v žádným případě nemůže bejt na seznamu prvotních cílů vesmírnejch invazí. Tihleti tu jsou jen proto, že maj rozflákanou loď. Bojím se jenom, že tu zůstanou, aby chlupáče našli, i potom, co jim dorazí odtahovka. Já tu s ním počkám a vy ostatní radši vyrazte na jih a zkuste hledat někoho z Národní gardy nebo aspoň státní poldy."

Susie se naštvala: „Takže posíláš ženský do bezpečí?" Ruce měla založené v bok a věděl jsem, co to znamená.

„Máš rodinu –"

„To má Tom taky," poukázala Susie.

Bránil jsem se: „Tom dostal od Margie esemesku, ona i děcka jsou v pohodě a jedou k její matce. A Stanova žena je v Portlandu."

„A můj muž je dole v Milliconack a děcka zase v Bangoru s mou sestrou. Zůstanu tady," řekla Susie vehementně a pro větší důraz zamávala puškou.

„Fajn." Ani jsem se moc nevzpíral. Fakt jsem tu nechtěl zůstat sám. „Ty a Stan máte pušky, tak jděte do lesa za barákem, odkud uvidíte na cestu. Deb, ty vylez nahoru na útes za domem, víš kam, že jo? Řekni Susie a Stanovi, když uvidíš, že sem něco míří. Tom a já zůstanem s chlupatcem."

Chlupáč toho moc nenamluvil. Tom i já jsme se snažili komunikovat gesty a ukazováním na sebe, ale křeček tam seděl s kamennou tváří. Akorát v jednu chvíli se ošil a pak se zašklebil. Z boku mu tekla krev, červená. Aspoň že emzácká krev je červená, a ne zelená nebo modrá nebo tak něco. Pomalu jsem se přiblížil, dlaně otevřené, abych ukázal, že nemám v ruce nůž.

„Potřebujem se podívat na tvoje zranění," řekl jsem pomalu a hlasitě. To je nejlepší způsob, jak vám cizinci můžou rozumět. Nezapomínejte, že cizinci jsou pitomí, takže musíte mluvit nahlas a po-ma-lu, aby vás pochopili.

Křeček přede mnou ucukl tak daleko, jak jen mohl, a přitiskl se k polici u vnější stěny. Zamával jsem na svůj bok, na jeho, pak jsem strčil prst do louže krve na zemi a ukázal mu ho tak, aby na něj viděl.

Potřásl jsem hlavou i zakrváceným prstem a pomalu jsem křečkovi řekl: „Jsi zraněný. Tohle je špatně."

„Bišáku," ozval se Tom nejistě, „jseš si jistej, že můžeš hrabat do jeho krve?"

„Hele, musí to bejt bezpečnější než sahat do lidský. Nemáš tu dole obvazy?"

„Jo, lékárnička je ve skříni. Máme tu taky papírový utěrky. Margie je kupuje ve velkým ve skladu."

Křeček měl jen lehké zranění. Setřel jsem krev a vypláchl ránu sterilním roztokem. Zase se na to zašklebil. Pak jsem to natřel dezinfekční mastí a připlácl obvaz. Chlupatec potom na mě koukal trochu jinak, jako by od lidí nečekal civilizované chování. Zahýbal rty, skoro jako by dával pusinky.

„Nechce to vodu?" hádal Tom.

Margie kupovala ve velkým i balenou vodu, tak jsme vytáhli tři láhve. Tom i já jsme se napili, pak jsem otevřel třetí láhev a podržel ji křečkovi u pusy.

Vytáhl bez problémů půl láhve a upřeně se mi přitom koukal do očí. To mě docela rozhodilo. Pak se významně podíval na

svou levou přední kapsu a zahýbal k ní nosem. Velmi opatrně jsem kapsu otevřel, klopa byla myslím magnetická, a vytáhl něco, co vypadalo jako energetická tyčinka. Nemělo to barevný obal značky Hooah! z americké armády, zabalená byla jen do zeleného plastiku s bílým cizím písmem. Jeden konec plastu jsem roztrhl a mířil přitom od sebe. Udělal jsem hloupost, co kdyby to byla výbušnina a roztržení obalu by vytrhlo něco jako kroužek na granátu?

Nestalo se nic. Opatrně jsem k tomu čuchnul a vonělo to jako cukr a piliny smíchané s muškátovým oříškem. Rozhodně to byla energetická tyčinka. Kousek jsem odlomil a dal ji křečkovi. Žvýkal ji dlouho, vypadalo to, že jejich tyčinky jsou stejně hutné jako ty naše. Po deseti minutách snědl půl tyčinky a ještě se napil vody, ale když jsem mu pak nabídl další kousek, zavrtěl hlavou.

Naše tyčinky jsem viděl úplně stejně, většinou mi stačila půlka, než se mi unavily čelisti. Ve snaze prohloubit mezirasovou spolupráci jsem před křečkem zamával zbytkem tyčinky, zabalil ho a strčil mu ho zpátky do kapsy, kde měl ještě dvě celé.

Usmálo se to, nebo se to aspoň o úsměv pokusilo. Úsměv bez známého kontextu je přece jen odhalení zubů. A to může působit výhrůžně. Křečkovy zuby se od našich moc nelišily, bílá asi sklovina, akorát dva horní přední zuby byly větší než u lidí, ale ne zas tak komicky přerostlé, jako mívají třeba bobři.

Když jsem se na něj teď koukal zblízka, viděl jsem, že veškerou kůži v obličeji mu pokrývá jemná srst, která byla jemnější a kratší než lidské vousy.

„Slyšíš to?“ zeptal se Tom. „Jako by někdo řval.“

Dveře do sklepokrytu zůstaly na škvíru pootevřené, abychom slyšeli, kdyby Susie něco zahlédla, ale z větší části jsme je přivřeli, ať odrušíme případné rádiové signály z čipů, které by náš křeček mohl mít implantované. Aspoň jsem v to doufal.

Tom vylezl ven a slyšel jsem, jak na sebe se Stanem pokřikují. Pak strčil hlavu do dveří: „Prej je tu odtahovka.“

Nechali jsme zajatého křečka v podzemním sklepu nebo krytu nebo skladu a pospíšili si přes Tomův dvorek do lesa.

„Přiletěla od severozápadu, nejdřív jsem zahlédla kondenzační stopy," hlásila Deb. „Letěla přímo do centra. Myslím, Joe, žes měl pravdu. Křečci si zavolali odvoz."

„Doufám, že ať už jim jde o cokoli, je to důležitější než jeden pohřešovanej vojcl." Naplánoval jsem, že kdyby tahle nová emzácká loď vyzvedla uvízlé křečky a opustila prostor, naložili bychom chlupatce zpátky do dodávky a pustili se po dálnici na jih, dokud bychom nenarazili na vojenskou jednotku, asi na Národní gardu, která by si mohla zajatce převzít. „Vylezem na skálu, ať vidíme."

Co jsme zahlédli, dobré nebylo. Nová loď, stejná jako první, kroužila asi sto padesát metrů nad městem. Lítala, jako by něco hledala, pak se otevřely kryty na jejím boku a ukázaly seřazené rakety. Zablesklo se, zahřmělo a z centra města začal stoupat další sloup kouře.

„Vyhodili do vzduchu tu svou porouchanou loď," oznámil jsem, jako by to nikomu jinému nedošlo. „To je zajímavý."

„Jak to?" zeptala se Deb.

„Myslím, že to znamená, že tu neplánujou zůstat. Aspoň ne tady," ukázal jsem na město. „A nechtějí, abysme si prolezli jejich technologii, zatímco budou pryč. Kdyby tu hodlali zůstat, přivezli by si opraváře."

Loď zamířila výš, chvíli se vznášela a potom se pomalu pustila naším směrem. Ne přímo k nám, ale na východ a pak podél řeky.

„Do prdele!" odplivl si Stan.

„Museli zachytit signál z toho bordelu, co jsme vyhodili z auta," snažil jsem se lidi uklidnit. „Jen žádnou paniku. To je přece důvod, proč jsme to vyhazovali a proč máme křečka pod betonem a hlínou a za ocelovýma dveřma."

Poté co jsme zajatce přemístili do sklepa, Stan přehodil přes kapotu a výfuk dodávky olověné deky, aby zakryl vyzařované teplo.

„I kdyby nás do Tomovy stodoly vystopovali, nějakou chvíli jim to zabere. Ani nevědí, jestli už nejsme pár kiláků daleko na nějaký silnici."

Stan a Deb trvali na tom, že bychom měli jet a nezastavovat se u Toma. Abychom mezi sebou a Thompson Corners měli dostatečnou vzdálenost, než se dostaví emzácká záchranka.

Tenhle nápad jsem vetoval. Nevěděli jsme, jak dlouho to další lodi bude trvat, a taky jsem úplně nevěřil tomu, že by olověné deky zablokovaly lokalizační signál. Nevěděli jsme ani, jestli emzáci používají rádio; co kdyby měli nějakou neobvyklou technologii. Pokud by vetřelci dokázali sledovat signál, bylo by jedno, jestli jsme dva kilometry nebo sto odtud, našli by nás. Tomova kombinace sklepa, bunkru a kdovíčeho ještě byla skvělá jako schovka technologicky pokročilého mimozemšťana. Ale jestli byl můj plán dobrý, záleželo na dalším postupu emzáků.

Mimozemská loď se pomalu vznášela podél řeky, pak zrychlila a sledovala dálnici směrem na jih, k nám. Dvakrát zakroužila, pak se snesla z dohledu mezi stromy.

Na chvilku, jen malou, klidnou chvilku, svět vypadal jako úplně normální říjnový den na mainském venkově. Domek Toma a Margie byl úpravný, vzadu měli úhledně srovnaných pár metrů dříví. Margie přivázala k lampě v předzahrádce několik kukuřičných klasů. Jako vždycky se na Halloween chystala s předstihem. Na zadním dvorku měla madonku ve vaně, kterou taky zdobila –

Jo, měl bych vám barbarům asi vysvětlit madonu ve vaně. To vezmete starou vanu, jeden konec svisle zakopete do země, natřete ji zvenku nabílo a zevnitř světle modře a pak do výklenku dáte sochu Panenky Marie. Je to takový domácí oltářík. Dneska si můžete koupit už hotové, betonové, ale to je podvádění a Bůh vždycky ví, když jste moc líní. Většina lidí si kolem dá kameny nebo kytky. Margie tam zasadila barevné chryzantémy. Aspoň jsem si myslel, že to jsou chryzantémy, v kytkách se nevyznám.

Madonka už tam stála, když Margie a Tom dům koupili, Margie ji jen dozdobila kytkama. A taky ji zdobila pro každé období jinak. O Vánocích měla Marie malou santovskou čepičku. Teď ji kvůli blížícímu se Halloweenu oblékla jako rytíře Jedi, včetně svítícího světelného meče, který Tom zapojil. Fakt jsem doufal, že Bůh má smysl pro humor.

Na opačné straně cesty rostly jedle, spousta jedlí, pak placatá pole a za nimi se leskla řeka. Byl krásný a slunečný den. Až na ty kouřové sloupy stoupající z města, z doutnajícího bramborového sila a z roztříštěné vesmírné lodi. A až na tu druhou loď, která právě zase stoupala k nebi. Vznesla se na tři sta metrů a zůstala stát na místě.

„No jo," řekl jsem, „našli ty emzácký věci, který jsme vyhodili z auta, a vysadili pár týpků, ať to čeknou. Tahle loď poskytuje chlapům na zemi podporu ze vzduchu. Tome, mezi náma a nima je tak," rychle jsem počítal na prstech, „šest sedm baráků?"

„Deset," opravil mě Tom. „Nepočítal jsi McDonaldovic a Burgessovu farmu tam vzadu. A ještě tu starou čerpačku s prodejním stánkem, co je už dvacet let opuštěná. To je deset usedlostí a všechny maj víc než jeden barák. Stodoly a garáže a tak. Asi je budou prohledávat pečlivě, po jedný, a to nějakej čas zabere."

Kousal jsem se do rtu jako vždycky, když přemýšlím. „Emzáckej velitel tam nahoře nemá ánung, kam jsme mu vojcla zašili." Co bych na jeho místě dělal já? „Mohli bysme bejt v jakýmkoli baráku nebo stodole široko daleko, nebo v jeskyni v lese nebo někde na silnici patnáct kiláků daleko. Nemá ani páru."

Pokud tedy náš zajatec neměl vysílač, který by prošel i zdmi krytu. Přece jen ovládli technologii na cestování vesmírem.

Poklepal jsem si na bradu, další můj přemýšlecí tik.

„Poslali jenom jednu loď. Kdyby to byla záchranná mise, přiletělo by jich několik. Tahle vyrazila z oběžný dráhy dřív, než jsme chlupatce drapli, takže plánovali jen vyzvednout křečky z prvního transportu."

„Co to znamená?“ zeptala se Susie.

„To znamená, že se během příštích pěti minut dovíme, jaký maj rozkazy. Pokud loď sebere vojcly ze země a odletí, tak se držej původního plánu a záchranu začnou plánovat pozdějc. Jestli tu zůstane trčet, tak se na původní plán vykašlali a čekaj na posily, aby to tu pročesali.“

„To bys udělal ty?“ zeptala se znovu.

„To bysme udělali v armádě.“

Emzácká loď se zase snesla, pak vyletěla nahoru a teď se vznášela blíž k nám.

„Plán B, do háje! Právě vysadili víc chlapů a prohledávají baráky.“

Zahlédl jsem, jak si Susie znovu překontrolovala pušku.

„Susie, zapomeň na kovbojský Alamo a poslední bitvu. Máme jen tři pušky, jednu brokovnici a dvě pistole. Jestli se přiblížej, vyrazíme na východ lesem. Rakety na tý lodi nás všechny treflej na tři kiláky.“

„To se máme vzdát?“

„Nevzdáváme se, jednáme v souladu se situací.“ Nevěřil jsem, že se Susie debatuju zrovna o tomhle. „Nemůžem znova do tý dodávky, je moc zapamatovatelná a loď je moc blízko.“

„Fajn!“ odsekla Susie. „Zabalíme chlupáče do olova a odtáhneme ho do lesů. K řece je to odsud něco málo přes kilometr, mohli bychom –“

„Hele,“ křikla Deb. „Na nebi! Další světla!“

Zvedli jsme oči a viděli, jak ranní obloha znovu jiskří. Nahoře se objevila spousta světel.

„Do háje, to přitáhli víc lodí?“ zeptala se Deb. „To není moc – SAKRA!“

Museli jsme odvrátit zrak a vymrkat si z očí mžitky po oslepujícím výbuchu hned nad námi. Mrkal jsem, koukal na zem a viděl, jak se můj stín mihotá dalšími výbuchy na nebi.

„Super!“ zamával pěstí Stan. „Vracíme jim to! Hoďte na ty parchanty atomovku!“

„Ani náhodou," zavrtěl jsem hlavou. „Naše atomovky nemají vyhledávací hlavice, můžou se trefit jenom do naprogramovanýho cíle na zemi." Pokud tedy letectvo nemá nové hračky, o kterých nevím.

I když jsem pořád měl mžitky před očima, zastínil jsem si tvář rukou a podíval se k obzoru. Na nebi dál od nás výbuchy pokračovaly.

„To nejsme my."

Byla to EMP bomba? Odpálili emzáci vysoko v atmosféře atomovku, aby zničili naši elektroniku? V tu chvíli jsme to ještě nevěděli, ale ta druhá světla byl bojový útvar Kristangů, který se dostal na naši orbitu a zaútočil na Ruhary.

„Tak kdo to teda je?" zeptal se Tom.

„Hele, koukejte!" Debbie ukázala k cestě.

Emzácká loď, která hledala našeho zajatce, se opět rychle snášela dolů. Byla na zemi jen pár okamžiků, než zase vyrazila, tentokrát se naklopila zádí dolů a vystřelila přímo vzhůru. Zaslechli jsme sonický třesk a zbyly po ní kondenzační stopy. Ať letěla kamkoli, fakt spěchala.

„Ať se tam nahoře děje, co chce, ta loď právě dostala nový rozkazy. Přetáhnem chlupáče zpátky do dodávky a dovezeme ho do zbrojnice Národní gardy, než se vrátěj."

„A pak co?" zeptal se Tom, jak jsme tak spěchali po pěšině a ohlíželi se na nebe. Museli jsme dostat chlupatce odsud, než emzáci zase změní názor.

„Já se pak budu starat o to, jaký mám rozkazy." Jestli se mi nepovede kontaktovat 10. divizi, přidám se zatím k Národní gardě nebo k záloze. „A přežijem. Mám takovej pocit, že sklad Margiiných zavařeností bude v zimě o dost důležitější než tyhle flinty."

2. KAPITOLA

NASAZENÍ

Na konci příštího jara jsem byl v Ekvádoru a chystal se na cestu pryč z planety, bojovat s křečky mimo naši sluneční soustavu. Celé to připomínalo ránu pěstí.

Překvapilo mě, jak je vysoko v ekvádorských horách zima. Moje představy Jižní Ameriky vždy zahrnovaly dusné vedro, jaké jsem zažil v Nigérii. Zima v Maine byla krušná. Ne kvůli chladnějším teplotám nebo větší sněhové nadílce než za poslední léta. Krušná byla proto, že jsme dlouho neměli elektřinu a benzin i topný olej byly nedostatkové. Naše město i mí rodiče byli na zimu připraveni lépe než spousta jiných v naší zemi. Rodiče měli v domě kamna na dřevo a další v garáži, kterou jsme používali jako dílnu. Po Vánocích se do ní nastěhovala rodina z jihu Maine, ta by v činžáku, kde bydleli, zmrzla. Táta vyhandloval opravu traktoru za balíky slámy, těmi jsme obalili stěny garáže jako izolací a přikryli je plachtami. Párkrát jsem naše navštívil a v garáži bylo teplo a útulno a voněla čerstvým senem. V domě mých rodičů žila další trojčlenná rodina a jedna osamělá žena, které jim přidělil vládní přesídlovací program.

Celou zimu se všichni chovali slušně.

Státní i federální vlády ve Spojených státech měly se zvládáním krize hned po útoku Ruharů dost velký problém, neohrabaně se v tom plácaly, ale pak se sebraly a soustředily se prostě

na to, aby umožnily lidem přežít zimu. Útok Ruharů nebyl takový, jak jsme čekali podle spousty sci-fi filmů. Místo trefování se do vojenských základen a hlavních populačních center likvidovali převážně elektrárny a průmyslové areály. Bylo to divné. Viděl jsem satelitní snímky New Yorku a Washingtonu po útoku a až na neexistující světla a dopravu na silnicích byla města nedotčená. Poté co Kristangové vykopali Ruhary z naší sluneční soustavy, nezbylo Státům moc elektrické infrastruktury. Telefony ani internet nefungovaly, a pokud jste vůbec elektřinu měli, tak co chvíli vypadávala, rádio vysílalo jen párkrát denně nouzové pokyny, televizní a satelitní vysílání nefungovalo. Námořnictvo k větším městům podél pobřeží dopravilo jaderné ponorky a letadlové lodě, které sloužily jako vodní elektrárny a poskytovaly proud kritickým bodům infrastruktury, například nemocnicím. Pomalu jsme v zemi zase elektřinu zaváděli, ale klíčové slovo v tomto případě bylo „pomalu".

Když jsem odjížděl do Ekvádoru, moji rodiče pořád ještě neměli jiný zdroj elektřiny než generátor, který táta zbastlil z palubní sítě traktoru. Lil do něj směs benzinu a podomácku páleného alkoholu jedna k jedné. Alkohol ale rozežíral těsnění, takže táta a chlápek, který bydlel v naší garáži, ho museli co měsíc vyměňovat. A stejně to spouštěli jen brzo ráno a večer, protože na víc nestačilo palivo.

Největším problémem, který Amerika měla, ale nebyl nedostatek elektřiny. Tím se stalo zhroucení ekonomiky, které po útoku následovalo. Táta přišel o práci, protože papírna zavřela. Dřevaři neměli dost benzinu do aut ani do pil. Bez dřeva nemohla papírna vyrábět. Trh s papírem navíc zkolaboval stejně jako zbytek celosvětové ekonomiky. Nejhůř to odnesly průmyslové země jako Spojené státy, Japonsko, Čína nebo velký kus Evropy, zatímco méně technologicky pokročilé oblasti planety na tom byly lépe. Čím vyšší technologická úroveň, tím hůř na zemi dolehla krize. Útok spláchnul hodnotu technologických

společností rovnou do hajzlu a nebylo to jen nedostatkem poptávky ze strany zbytku obyvatelstva. Kdo by chtěl investovat do Silicon Valley, když se Kristangové, noví spojenci, s námi měli podělit o neskutečně pokročilou technologii?

Až na to, že se nepodělili. Kristangové řekli, že na to nejsme připraveni, že nám nemůžou svěřit technologii na své úrovni a že se máme soustředit na obnovu infrastruktury, kterou už máme.

Naši noví spojenci byli fakt pěkným zklamáním, tedy kromě toho, že zahnali Ruhary. Většina bojového útvaru Kristangů týden po porážce Ruharů vypadla, protože Země neměla žádné vesmírné přístaviště nebo servisní stanici pro kosmické lodě, ani vlastně nic jiného, co by se Kristangům hodilo. Nebojovali s Ruhary pro dobro lidstva, bojovali s nimi, aby jim zabránili udělat si v našem malém koutku galaxie základnu.

Země hrála stejnou roli jako Guadalcanal za druhé světové, jak to popsal nějaký důstojník Národní gardy. Ani jedna strana se o nás nezajímala jinak než jako o přístup jinam, kde to bylo důležitější. Američané a Japonci se o ostrov Guadalcanal ani o jeho domorodce taky nezajímali. Obě strany ho chtěly využít jen k tomu, aby si z něj udělaly základnu pro další dobývání. Kristangové a Ruhaři viděli Zemi úplně stejně. Jako Američan, občan jediné supervelmoci světa s nejsilnějšími ozbrojenými složkami v historii, jsem jen těžko dokázal skousnout, že jsme právě v roli domorodých primitivů. Viděli jsme, jak jednotky Kristangů a Ruharů bojují o naše území zbraněmi, které jsme jen stěží chápali.

„Hej, Bishope! Hej!"

Zmateně jsem se otočil a ocitl se tváří v tvář chlapovi ze své jednotky, týpkovi, o kterém jsem si nemyslel, že bych ho ještě někdy viděl. „Buráku!" zařval jsem.

„Chlebáku!" odpověděl. Objali jsme se a poplácali se navzájem po zádech tak silně, až mi vyrazil dech. Jesse Colter z Arkansasu, hrdý syn Jihu, jak se mi představil, když jsem ho poprvé potkal na základním výcviku. Říkal jsem mu „Buráku",

protože jsem si myslel, že lidi z Jihu jedí buráky často. On mi zase odpovídal „Chlebáku“, protože jsem mu dal jednou ochutnat plátek hnědého melasového chlebíčku se spoustou rozinek, který můžete v Nové Anglii tradičně koupit v plechovce. Někdo pikslu ohřívá v horké vodě, ale já si radši opékám každý plátek zvlášť. Musíte odříznout oba konce plechovky a vytlačit chlebík ven, aby ještě byly vidět ty vytlačené kroužky.

Já vím. Ale věřte mi, je to výborné.

„Neměl bych ti teď spíš říkat Barney?“ smál se Jesse.

Do prdele. Ta story se vcelku rozkřikla. Celou zimu se mi chlapi z Národní gardy, se kterými jsem pár měsíců strávil, posmívali. Lidi teď mně a bandě, s níž jsme zajali emzáckého vojáka, říkali „Barney a Šmoulové“.

„Ale ne, to už o tom ví vážně každej?“

„Internet zase jakžtakž funguje, tak o tom ví celá planeta. Do háje, chlape, rád tě vidím!“ řekl Jesse. „Je tu ještě pár lidí z Desítky, ale nikdo další z naší jednotky.“

„Jseš první z Desítky, koho jsem viděl,“ přiznal jsem a rozhlížel se, jestli neuvidím další známé tváře.

„Jak ses sem dostal?“ vyzvídal Jesse a sehnul se pro cestovní tašku, kterou nesl, než mě zahlédl.

„Po Kolumbovi jsem se zkoušel dostat zpátky do Drumu, ale nikdo neměl dost paliva, abych tam dojel. Tak jsem se přidal k místní Národní gardě a ptal se, jestli neví, co se děje. Jejich plukovník si mě nechal, stejně je federalizovali. A já se moc nebránil, protože co jsem měl dělat? Dali mi pušku, přilbu a žrádlo, no ne?“ Rozkazy, které mě ke Gardě přidělily oficiálně, dorazily později krátkovlnnou vysílačkou.

„Hrál jsem si na vojáčky v Maine, pomáhal jsem sklízet úrodu, hlídal konvoje s palivem a potravinama. Pak mě odvolali sem, tak jsem naskočil na vlak do Bostonu.“ Jel jsem nákladním vlakem ve starém přestavěném vagonu a připadal si jako starej tulák, i když jsem měl jízdenku od americké vlády.

„Ne, já myslel, jak jste se vůbec dostali sem? Letěli jste?“

„Jo, aha, no, posadili nás na vojenskej transportní vlak z Bostonu a do Miami nám to trvalo pět dní. Sem jsme přiletěli asi před dvěma hodinama.“ Letěli jsme 767 od United, co už zažila lepší dny.

Jesse přikývl. „Já jsem jel vlakem do Dallasu a tři dny jsem tam trčel, než jsem se dočkal letu. Zatracený letectvo nemohlo schrastit dost paliva, aby natankovalo letadlo. Slyšel jsem, že pár jednotek dorazí na lodích, z New Orleansu a Houstonu.“

„Tu věž jsi viděl?“

„Výtah myslíš? Jen to, co je vidět odsud. Nezdá se mi to, *compadre*.“

Vzhlédli jsme k vrcholku hory, který byl pod zamračenou oblohou vidět jen stěží. Přímo vzhůru z něj stoupala stuha bílého světla.

Když OSN odsouhlasilo poskytnutí jednotek, které budou bojovat pod velením Kristangů, ti postavili něco, čemu říkali vesmírný výtah. Trvalo jim to méně než měsíc a vybrali si tuhle horu v Ekvádoru, protože byla přímo na rovníku. Na jejím vrcholku vybudovali základnu s fúzním reaktorem a tisíce kilometrů nad námi kroužila geostacionární stanice. Obě stanice propojovalo tenké magnetické pole, prakticky to byl statický blesk. Měli jsme se na oběžnou dráhu dostat v kabině výtahu, který jezdil právě po tom blesku.

Jeden z týpků od letectva, co byl ve stejném letadle, říkal, že slyšel, jak Kristangové posílají po tom magnetickém poli pulzy a ty tlačí výtah tam nebo onam. Tenhle ekvádorský výtah byl první dokončený a Kristangové mluvili o stavbě dvou dalších, o jednom v Africe a dalším někde v Indonésii.

Zamžoural jsem a zastínil si oči rukou, abych na tenký paprsek světla viděl. „Taky se mi to nezdá, kámo. Ale jednu věc vím jistě, jestli Kristangové dokážou tohle, jsem rád, že jsou na naší straně.“

„Souhlas, *amigo*," odkýval mi to Jesse.

Jak jsem se koukal na nebe a na blesk, po kterém se mám dostat na orbitu, přemýšlel jsem, co se stalo s chlupatcem. Jeli jsme ve zmrzlinářské dodávce na jih, dokud jsme se nedostali k zátarasu státní policie. Když benga viděla, koho to vzadu v autě máme, eskortovala nás přímo do Lincolnu, kde si chlupáče převzal vrtulník Národní gardy. A pak byly všechny informace o něm přísně tajné a řekli nám, ať se na něj neptáme a radši o něm nemluvíme. Ať už byl křeček kdekoli, doufal jsem, že s ním zacházejí dobře.

Naši pozornost upoutalo bzučení. Oba jsme se otočili a sledovali formaci šedých letadel s výklopnými rotory, jak se blíží ze západu. Když byly dostatečně blízko, letouny v čele zpomalily a překlopily vrtule, pak se spustily na přistání jako vrtulníky.

Jesse se ozval, než jsem se stihl zeptat: „Námořnictvo má dvě letadlovky kousek od pobřeží, *Lincolna* a *Reagana*. Pár mariňáků jsem tu dneska ráno potkal."

„Jedou s náma?" Před útokem Ruharů zněly dva bojové útvary s letadlovkami působivě. Ale ve srovnání s mimozemskými armádami, které dokázaly dostat lidi do vesmíru jízdou na blesku, působily naše letadlové lodě na jaderný pohon jako zastaralé pramice.

„Pár jednotek mariňáků jo, ale tihle? Ti jsou tu, aby hlídali výtah."

V rádiu jsem slyšel, že Kristangové přenechali zajištění bezpečnosti ekvádorského výtahu Spojeným státům.

Zasmál jsem se. „Vsadím se, že jsou radostí bez sebe."

Žádný plnokrevný člen americké námořní pěchoty nechtěl trčet na hlídce, zatímco armáda si cestovala vesmírem, aby pomstila útok na naši planetu.

„To ti Véna písk, chlape. Nabídli mi za tuhle nášivku dobrý prachy," pohladil si Jesse modrou nášivku UNEF na pravém rameni. Bylo to logo Expedičních jednotek Organizace spojených

národů, jak nám teď říkali. Národní nášivky, v našem případě americká vlajka, byly na levém rukávu.

„Jako by prachy teď něco znamenaly," zamračil se Jesse a podíval se na svoje oblečení. „Ti mariňáci ale aspoň měli opravdový uniformy. Já si tohle koupil v army shopu v Arkansasu." Kalhoty mu seděly, ale košili měl tak o tři čísla větší.

Moje vlastní „uniforma" byla také každý pes jiná ves. Kalhoty jsem dostal od Národní gardy v Maine, zatímco vršek jsem nafasoval ve vlaku do Miami. Měl zastaralý maskáčový vzor a vypadal, že byl ve skladu ještě od první války v Iráku. Nebo možná od španělsko-americké války. Pořád z něj byly ještě trochu cítit kuličky proti molům. „Možná nám tu armáda vydá nový hadry."

„S tím nepočítejte," štěkl na nás známý hlas. Otočili jsme se na poručíka Amose Gonzaleze, který vedl četu v rámci Desítky. Ne naši četu, ale byla to další známá tvář. Jesse i já jsme se narovnali do pozoru a zasalutovali.

„Pohov, chlapi. Bishop a Colter, je to tak?" zakřenil se na nás. „Je fajn vás dva zase vidět. Jsem rád, že jste na tuhle párty dorazili."

„Taky vás rádi vidíme, poručíku," řekl Jesse. „Nevíte, kolik nás tu vlastně je?"

Potřásl hlavou, sklopil zrak a nakopl kus drnu.

„Spojení pořád moc nefunguje. Zapřaháme lidi, jak jen dorazí."

Když se Gonzalez vyhnul otázce, Jesse se zamračil. „Jasně, poručíku, viděl jsem tu zatím jen nás, kluky od krkajících krkavců." Tím myslel 101. leteckou, zvanou řvoucí orli. „Třetí pěší a mariňáky. Neberem s sebou nic obrněnýho nebo na kolech?"

Poručík Gonzalez se na něj pohrdavě podíval. „Coltere, fakt chcete trčet v tanku a bojovat proti nepříteli, co si může střílet z orbity?" Ani na Burákovu odpověď nečekal. „To je rychlá jízdenka pod kytičky. Kristangové řekli, že potřebujou pěchotu,

tak posíláme pěchotu. Kluci z obrňáků a od letectva si zatím počkaj."

„Omlouvám se, pane, ale co pěchota zmůže proti Ruharákům?" zeptal jsem se. „Vždyť já ani nemám pušku."

Gonzalez soucitně přikývl. „Kristangové stejně do výtahu zbraně nepouští. Máme dostat výstroj a výzbroj, všechno, co budem potřebovat, až dorazíme, kam míříme. Já osobně bych rád svou starou em čtyřku, ale nerad bych s ní šel na Ruhary."

„Budem sloužit s mariňákama, pane?" vyzvídal jsem.

„S jejich brigádou, jo. A slyšel jsem, že tam budou i Britové, Francouzi, Číňani a možná taky nějací Rusové a indická armáda. Už jste se nahlásili, chlapi?"

„Ne, pane, právě jsem vystoupil z autobusu z letiště," řekl jsem. Ještě pořád jsem cítil otlaky ocelových šprušlí na zadku. Dorazili jsme z letiště a vyšplhali se po nahrubo vysekané nové silnici v konvoji křiklavě barevných školních autobusů, které byly před útokem Ruharů nejspíš tou nejfajnovější dopravou, jakou tenhle kus Ekvádoru mohl nabídnout.

„Ne-e," zavrtěl hlavou Jesse. „Jsem tu od rána, a jen co jsem vylezl z busu, mariňáci mě nahnali na tahání palet se žrádlem."

„Tak se raději zapište, pak budete muset na lékařskou prohlídku, než se proletíte do vesmíru na kouzelným koberci. Vidíte ten velkej cirkusovej stan? Ten s vlajkama OSN?" Nedělal si legraci, opravdu to byl cirkusový stan. „Padejte tam, a rychle, výtah vyráží přesně v sedmnáct nula nula."

/

Ve stanu byl blázinec. Jesse ani já jsme se netěšili na šťourání a zkoumání armádních doktorů, ale neměli jsme se čeho bát. Lékařská prohlídka znamenala stoupnout si oblečený do kabinky zvíci sprchového koutu a nechat po sobě přejet paprsek světa dolů, nahoru, dolů a ještě jednou nahoru.

Když jsem vyšel ven, doktor ani nezvedl oči od počítače. „Přežijete to, Bishope." Viděl jsem na obrazovce soubor se svou fotkou. Doktor cvaknul na pár tlačítek a mou složku vystřídal někdo jiný. „Další!"

„Promiňte, pane, ale to je všechno?" zeptal jsem se zmateně.

„To je všechno. Právě jste prošel první kontrolou lékařským skenerem od Kristangů a ten řekl, že jste dostatečně zdravý. Pohněte, lidi, nemáme na to celý den. Další!"

Po lékařské prohlídce jsme se dostali do sprch s tekoucí horkou vodou. Ale nové uniformy nám nevydali, a tak jsme se museli obléct zase do svých starých věcí. Pak jsme šli do dalšího stanu, kde jsme dostali teplé jídlo v armádním stylu. Mně armádní styl plně vyhovoval, protože to znamenalo, že dostanu velkou porci. Vystál jsem si frontu, a když jsem se rozhlížel s tácem v ruce po místě, kam bych si mohl sednout, Jesse si stoupnul a zamával na mě. „Tohle je Gus z první obrněný," ukázal s pusou plnou kukuřičného chleba na chlápka vedle sebe.

„Myslel jsem, že na tenhle vejlet jede jenom pěchota?" zeptal jsem se.

Gus pokrčil rameny: „Řídil jsem bradleyho a vypadá to, že ať tam nahoře mají cokoli, budou potřebovat řidiče."

Jestli si Kristangové mysleli, že budeme potřebovat řidiče, pak máme naději, že pěchota nebude muset všude chodit pěšky.

Burák kouskem chleba vytíral šťávu ze sekané. „Nevím, kam jedem, ale jestli to znamená teplý jídlo třikrát denně a postel, jsem pro. Doma jsme toho neměli tuhle zimu moc."

/

Nevím, jak jsem si vesmírný výtah představoval, ale takhle ne. Vypadalo to nejvíc jako čekárna na letišti. Velký plochý kruh výtahu měl čtyři patra. V tom nejnižším byla asi strojovna. Tedy, to jsem si myslel, protože jsme měli přístup jenom na tři horní podlaží.

Pod spodkem výtahu byly zavěšené nákladní kontejnery. Obytná podlaží se všechna dělila na osm klínů, ve kterých byly nekonečné řady tence čalouněných plastových sedadel s bezpečnostními pásy. Cesta nahoru na orbitální stanici měla trvat devět hodin, během kterých jsme jako jedinou zábavu směli koukat z okýnek na to, jak se naše planeta zmenšuje.

Po nějaké chvíli se nám omrzelo i tohle. Výtah byl čistě účelový, měl přepravit maximální počet lidí v minimálním čase a jejich komfort během cesty nebyl pro Kristangy prioritou. Nevestavěli sem ani bufet, takže armáda zařídila na každém patře mobilní kuchyni. Aspoň jídla jsme měli dost. Po dlouhé době jsem si dal zase pořádný cheeseburger a pak jsem si došel ještě pro jeden.

Spolu s Jessem jsme to tu zkoumali, procházeli se a potkávali vojáky, se kterými budeme sloužit. Vyměňovali jsme si s nimi historky a poslouchali protichůdné drby. Výtah měl kapacitu pět tisíc lidí, takže se zároveň na cestu vydávala velká část armádní divize. Prošli jsme kolem klínu, který byl označený jako důstojnická jídelna, tak jsme tam jen nakoukli a vydali se družit s dalšími blátošlapy.

Vypil jsem tři limonády, armáda alkohol nepodávala, a tak jsem potřeboval zkontrolovat záchody. Bál jsem se toho. Jak je Kristangové asi zařídili? Ale buď měli podobné biologické funkce jako my, nebo se poradili s lidskými instalatéry, protože jsem k obavám neměl žádný důvod. Vypadaly jako typické záchodky na dálničních odpočívadlech, akorát byly novější a čistší. V dávkovačích jsem dokonce našel mýdlo.

Ze začátku byla cesta pomalá, jako bychom jeli ve skutečném výtahu. Trochu na nás tlačila extra gravitace a cítili jsme slabé vibrace. Jak jsme se dostávali výš a atmosféra řídla, zrychlili jsme a zapnula se kompenzace pomocí umělé gravitace asi na 85 % zemského standardu. Povídal jsem si s jedním z armádních kuchařů, který se už párkrát výtahem nahoru a dolů projel.

Vysvětloval, že jak se budeme blížit k vesmírné stanici, zpomalíme, ale žádný pohyb neucítíme, to kvůli umělé gravitaci. Pochyboval jsem, že je bezpečné jezdit po blesku, zvlášť když ruharští nájezdníci pořád Kristangy otravovali. Ale kuchař mi řekl, že se nemusím obávat. Na začátku týdne se z hyperprostoru vyloupla ruharská fregata, zatímco výtah byl v půli cesty ke stanici, v nejzranitelnějším místě. Fregata vypálila dvě rakety, než ji zničily dvě hlídkující lodě Kristangů. Obranné lasery na vršku výtahu si s raketami poradily. Bylo dobré vědět, že během svačení a posedávání v nepohodlných sedadlech nejsme úplně na ráně.

Povedlo se mi usnout zkroucenému v židli. Probral jsem se, když mě nějaký mariňák kopl do nohy. „Vstávat a cvičit, Šípková Růženko. Tenhle výlet končí. Seber si věci, jestli nějaký máš." Mariňák šel dál a lehkými kopanci budil ostatní spáče.

Jesse spal na podlaze za mnou, tašku si dal pod hlavu místo polštáře. „Ale do háje, ten tvůj ksicht není něco, co bych chtěl po ránu vidět," mumlal otráveně. „Co je?" zeptal se, než si zívnul.

„Myslím, že se blížíme ke stanici. Jdem se mrknout?"

/

Vesmírná stanice vypadala jako donut, ze kterého se rozbíhalo šest ramen. Na konci dvou z nich byly lodě, které jsem považoval za kristanžské. Hověly si na břiše na platformách. Jedna z nich byla štíhlá a tmavá, druhá o hodně větší a nepůsobila tak výkonně. Zatímco jsme na to s Jessem civěli, protáhl se k nám skrz dav kuchař, se kterým jsem si předtím povídal.

„Tohle," ukázal na menší loď, „je křižník. A ta tlustá bachratá vedle je transportní loď."

„Byls na nich?" zeptal se Jesse.

„Ne, na stanici nás pouští jen při vykládce výtahu, pak hned zas letíme zpátky do Ekvádoru pro další dávku. Slyšel jsem, že se do tý transportní lodě vleze celá tahle skupina. Jen co se nalodíte, vyrazí."

„Nějaký info, kam nás pošlou?“ Říkal jsem si, že kuchař by mohl něco na svých výletech zaslechnout.

Zavrtěl hlavou. „Nevím. A jestli to ví někdo z našich oficírů, nic neříkají. Myslím si, že Kristangové rozhodují o tom, kdo to smí vědět, a lidi do toho nepočítaj.“

Mlčky jsme se dívali, jak se výtah pomalu blíží ke stanici, dokud její těleso nevrhlo stín přes okýnko a nezakrylo nám výhled na křižník.

„Přál bych si jet s váma. Zkoušel jsem přestoupit k pěchotě.“ Jeho nášivka na uniformě říkala, že je z 1. obrněné. „Ale armáda říká, že jsem se upsal jako kuchař, a tak vařím.“

Zněl zahořkle.

„Hele, tvoje cheeseburgery jsou skvělý,“ podal jsem mu ruku.

Otřel si svou do zástěry a pevně mi ji stiskl. Podíval se mi přímo do očí: „Nakopete jim prdele, chlapi, že jo?“

„Jasně že jo,“ odpověděl jsem přesvědčeně. Netušil jsem, jestli se někdy vrátím, ale rozhodně jsem se chystal zabít křečků co nejvíc. Všichni vojáci i mariňáci, se kterými jsem mluvil, to cítili stejně. Měli ten samý smrtící cíl. Ruharové nás napadli a ohrozili přežití našeho živočišného druhu. Vztek byl pro to, co jsme cítili, příliš slabé slovo. Na nádraží v Bostonu jsme s dalšími třemi vojáky procházeli davem cestou do války ve vesmíru. Ten dav si nás všiml. Lidi se zastavovali, začali sami od sebe salutovat a pak tleskat. Dojalo mě to.

Pamatuju si, že nějaký starší muž, asi dědeček, měl s sebou vnuka. Ukázal mu, jak se má postavit, a pomohl mu ruku ohnout tak, aby nám zasalutoval správně. Výraz na dědově tváři mi v tu chvíli sdělil všechno, co si lidi myslí o nás, o vojácích v Expedičních jednotkách Spojených národů. Byli jsme nositeli veškeré jejich naděje, a to nejen na pomstu. Byla to i naděje na přežití celého lidského rodu.

Tohle bylo to, čím se tato válka odlišovala. Poprvé jsme skutečně byli všichni na jedné lodi.

„Jasně že jim nakopeme prdele, chlape," řekl Jesse a ťukli jsme pěstmi o sebe. „Armáda je nejsilnější a nejlepší. *Hooah.*"

/

Jak říkal kuchař, ani my jsme toho moc po opuštění výtahu neviděli.

Hlídkující američtí mariňáci nás nasměrovali dovnitř stanice. Ta generovala paprsek světla, po kterém jsme vyjeli do vesmíru.

Šli jsme husím pochodem, nevěděl jsem kam a proč. Stanice byla velká a já si říkal, jak ji asi postavili tak rychle.

„Jednotlivé díly sem přivezl thuraninský hvězdný transportér a tady ji smontovali," řekl poručík, který byl ve frontě před námi.

„Pane," ozval jsem se, „co jsou to Thuraninové?"

„Thuraninové jsou sponzoři Kristangů." V reakci na naprosto nechápavý výraz, který viděl na mně, Burákovi i na všech ostatních, trochu vystoupil z řady, aby mohl mluvit na všechny. Jeho uniforma mi prozradila, že je ze 3. pěší.

„To vám nikdo nic neřekl?"

„Pane, jsem ze severního Maine. Internet nám poprvý zavedli tejden před útokem Ruharů." Viděl jsem na něm, že se mu můj pokus o vtip nezamlouvá. „Nikdy jsem o Thuraninech neslyšel, pane."

Zakroužil prstem ve vzduchu: „Tahle stanice, výtah, to všechno je thuraninská technologie. Kristangové na svých lodích nemají ani umělou gravitaci."

„Pane?" Jesseho obličej začal při téhle informaci zelenat. A všichni ve frontě vypadali, že se jim dělá při představě nulové gravitace nevolno. „Nula gé? Na to nejsme ani trochu cvičený."

„Proto jste v téhle frontě. Dostanete léky, abyste neměli vesmírnou nemoc. Nechceme, aby lidi zvraceli právě na transportní lodi Kristangů."

„Nepoletíme na lodi Thuraninů?“ zeptal jsem se. Taky se mi začalo dělat špatně a zalitoval jsem toho druhého cheeseburgeru. Fronta se pohnula a my zašoupali nohama po podlaze.

„Thuraninské hvězdné transportéry se většinou do gravitačního pole nepouštějí, zůstávají dost daleko v Oortově oblaku jakéhokoli hvězdného systému.“

Další prázdné pohledy, i když já se cítil nadřazeně, protože jsem věděl, co to Oortův oblak je. Poručík dodal: „To znamená, že jsou až za oběžnou dráhou Pluta, kde je časoprostor plochý a pro jejich hvězdné transportéry je snadnější vytvořit si pole ke skoku. Lodě Kristangů můžou skákat jenom na krátké vzdálenosti, odhadujeme to tak na šest až osm světelných hodin. To je asi jako odsud k Neptunu. Takže udělají sérii takových malých nadsvětelných skoků až tam, kde parkuje thuraninský hvězdný transportér. Hvězdný transportér má tvar dlouhého šípu s výběžky, na které se přichytí menší lodě. Transportéry mají pokročilý skokový motor, daleko pokročilejší než cokoli, co mají Kristangové, proto Thuraninové přepravují kristanžské lodě mezi jednotlivými slunečními soustavami. G-2 se domnívají, že Kristangové kvůli svým krátkým skokům nejsou schopni mezihvězdného letu. Taky mezi skoky musejí dobíjet motory, takže v průměru cestují podsvětelnou rychlostí. Dostat se odsud k nejbližší hvězdě by jim trvalo dýl než čtyři roky. Myslíme si, že Thuraninové můžou cestovat až třistakrát rychleji, než je rychlost světla, a se skoky asi jeden světelný rok.“

Horečnatě jsem si to počítal z hlavy a ani trochu se mi to nelíbilo. Třistakrát rychleji než rychlost světla mi připadalo neuvěřitelné, ale taky to znamenalo, že pokud cestujeme na planetu, která je od nás řekněme sto světelných let, zabere nám to čtyři měsíce! Čtyři zatracené měsíce. A to budem vězet na emzácké lodi. S nulovou gravitací. Navíc sto světelných let může znít jako velký číslo, ale galaxie je obrovská. Někde na škole mi v hlavě uvízlo, že Země je dvacet sedm tisíc světelných let od

středu galaxie, která má průměr nějakých sto tisíc světelných let. Když jsem se tak hnal, abych se dostal ze Země a bojoval s Ruhary, nad tímhle jsem ani trochu neuvažoval.

Pomalu jsem se zeptal: „Kam vlastně letíme, pane?"

„To není žádné tajemství. Letíme na planetu, kterou pro nás Kristangové připravili jako základní výcvikový tábor. Říkáme jí Camp Alpha."

„A to je jak daleko?" střelil po mně pohledem při otázce Burák. Taky si to v hlavě počítal.

„Kristangové nám to neřekli, ale lidi, co tam byli, si vyfotili noční oblohu. Z pozice hvězd to naši astronomové určili jako dvanáct set dvacet tři světelných let od Země."

V tu chvíli se dveře na konci fronty otevřely a poručíka zavolali dovnitř.

Panebože. Cesta dlouhá dvanáct set světelných let na palubě lodi letící třistakrát rychleji, než je rychlost světla, takže zůstaneme uvízlí na kristanžské lodi přichycené k thuraninskému hvězdnému transportéru čtyři roky, a to v nulové gravitaci! Slyšel jsem o potížích astronautů na Mezinárodní vesmírné stanici v nulové gravitaci, jak se jim kazil zrak a křehly kosti a po pár měsících jim atrofovaly svaly. K čemu budou lidští vojáci po čtyřech letech nulové gravitace? Byl jsem v takovém šoku, že jsem ani nezaregistroval, jak poručík řekl, že lidi na Camp Alpha už dorazili a vrátili se i zpátky a evidentně jim to netrvalo ani rok.

„Do háje, čtyři roky! Počítám to správně, ne? Dvanáct set světelných let při rychlosti tři sta za rok?" Burákův hlas dával najevo šok, který jsme cítili všichni.

„Třeba nás zmrazí a budem celou cestu spát? Jako v *Avatarovi*, ne? Viděls přece ten film."

Lidi kolem nás reptali, ohromení tím, co nám poručíkův proslov naznačil. Pak přišla u doktora řada na mě. Uviděl jsem ženu v civilním oblečení, bílém plášti a se znuděným výrazem.

„Mám si sundat košili, madam?“ Doufal jsem, že si budu moct nechat aspoň kalhoty. Bylo mi žinantní postávat jenom v trenkách i před doktorem, a před doktorkou to bylo ještě horší. Nechtěl jsem, aby byl můj přítelíček příliš nadšený z toho, že ji vidí, jestli chápete, co myslím. Ale možná by bylo ještě horší, kdyby zdvořile nepovstal. Doktorka se mi líbila a já byl zdravý chlap, tak bych mohl ze zdvořilosti být aspoň na půl žerdi –

„Ne, vojáku, košili si nechte. Zvedněte bradu, prosím.“ Podržela pod mým levým uchem věcičku, která vypadala jako plastová a chromová pistole, a stiskla spoušť. Prakticky nic jsem necítil. Pak to samé na pravé straně.

Odložila pistoli a zkontrolovala obrazovku počítače, párkrát na ni klepla a řekla: „Vypadá to dobře. Injektovala jsem vám kristanžské nanostroje, které vám za chvíli domigrují do vnitřního ucha a budou bránit pocitu nevolnosti v nulové gravitaci. Po chvíli se vstřebají a vy nic neucítíte. Pokud budete mít při gravitaci pocit, že je něco špatně, kontaktujte lodní lékaře.“

„Madam, jak dlouho budeme na palubě –“

„Veškeré informace dostanete na lodi.“

Naproti dveřím, kterými jsem vešel, se otevřely další. Vzal jsem to jako pokyn k odchodu. Gravitace fungovala v pohodě. Ale cítil jsem se nanic z pomyšlení na pidistroje ve svém krevním oběhu. Mikroskopičtí roboti mi lezli po těle. Hnusný pocit.

/

Jakmile celá naše skupina prošla doktory, nasměrovaly nás hlídky k transportní lodi. Popoháněli nás chodbami tak rychle, že jsme neměli ani čas se porozhlédnout. Ale ono na stanici ani nebylo kromě chodeb nic k vidění. Prázdné bleděmodré stěny a na nich sem tam označení v několika lidských jazycích.

Kristanžská loď byla mnohem zajímavější. Spousta přístupových panelů, chodby táhnoucí se různými směry, pod stropem

potrubí nebo vedení. Ve stěnách a podlahách byly zapuštěné chyty, to nejspíš pro chvíle s vypnutou gravitací. Nevšimli jsme si žádných Kristangů. A já v té době ještě na vlastní oči neviděl ani jednu z těch ještěrek.

Naší skupiny se ujal další mariňák a nasměroval muže do jedné kabiny, ženy do druhé. V naší kabině byly řady vyrovnaných trojpatrových postelí. Každá skupina paland byla připojena k rameni, které ji mohlo natočit o devadesát stupňů při zrychlení nebo zpomalení. Mariňák nám řekl, že tohle je kristanžský transportér pro více misí najednou, který byl přestavěný na přepravu jednotek. Máme štěstí, řekl, protože postele tady přizpůsobili Kristangům, kteří jsou v průměru o něco vyšší než lidé.

Pokrčil jsem rameny, našel si prázdné lůžko a hodil na něj svou malou cestovní tašku. Připnul jsem ji popruhem, který jsem tam našel. Nebyla to špatná postel, přes dva metry dlouhá a skoro půl druhého metru daleko od postele nad ní. Skoro luxus. Někdo už rozjel partičku karet, Jesse se k nim přiloudal, já se zatím natáhl na postel a vyštrachal knihu, co jsem měl rozečtenou na tabletu. Začínal jsem mít o tablet obavy, baterka mu klesla na 25 % a nikde jsem neviděl zásuvky. Vypadalo to, že vzít si ho s sebou do vesmíru byl blbý nápad.

Ve dveřích se objevil seržant. Odkašlal si, aby na sebe upozornil. Pobavilo mě, že má na sobě stejný zastaralý maskáčový vršek jako já.

„Jsem štábní seržant Raynor a mám na povel tohle oddělení a taky ta dvě kolem vás. Za dvě hodiny se loď odpojí z doku a opustí oběžnou dráhu Země. Všichni budete deset minut před odletem připoutaní ve svých postelích. Jestli nevíte, jak pásy fungují, tady specialista Edwards vám to ukáže. Po našem odletu ze stanice se umělá gravitace vypne, takže dávejte pozor, ať nenecháte volně nic, co by tu mohlo poletovat. Loď bude zrychlovat asi hodinu, akcelerace je asi třicet procent normální

gravitace, žádné přetížení jako v raketách NASA. Pak skočíme hyperprostorem. Jakmile to Kristangové schválí, můžete lůžka opustit. Bude to asi za devadesát minut. Pak se pohybujte, jak chcete, jen nezapomeňte, že budeme ve stavu beztíže. Nechci, aby si tu nějaký dobytek myslel, že může v nulové gravitaci dělat pitominy! Jakmile se loď dostane od Země dost daleko, provedeme sérii skoků hyperprostorem a během těch taky budete muset být připoutáni na lůžku. Náš konečný cíl je planeta, kterou nám Kristangové přidělili jako výcvikovou základnu. Pokud máte otázky, budete mít možnost zeptat se na ně později."

Jestli mám přes hodinu trčet v posteli, rozhodl jsem se, že bych si měl nejdřív odskočit. Vyšel jsem zase ze dveří a zeptal se hlídkujícího mariňáka, kde jsou záchody. S otráveným úsměvem ukázal do chodby.

Samy záchody byly zajímavé. Nenašel jsem žádné pisoáry, museli jste si sednout. Toalety byly přizpůsobené stavu beztíže a měly popruhy na přichycení. Sedátko se vám taky přicuclo k zadku. A když jste potřebovali jenom na malou, byly tam ohebné trubice s jednorázovými nádobkami. Ve všech kabinkách se nacházely štítky s instrukcemi v několika lidských jazycích a celé to bylo jednodušší, než to zní. O všechno se postaral záchodový počítač. Technologie si může připsat bod k dobru.

Kristangové zjevně používali unisex záchody, takže jsme se střídali. Vždycky pět žen a pak pět mužů. Sakra, ženským to trvá. Ale na druhou stranu jich bylo daleko míň než mužů, takže to nebylo tak hrozné. Cestou zpátky jsem na chodbě potkal armádního kapitána, který si něco četl na tabletu. Zasalutoval jsem a zastavil se u něj na kus řeči.

„Promiňte, pane, jak si nabíjíte tablet?"

„V každé kabině je sada magnetických podložek. Prostě na ně tablet položte a on se dobije. Funguje to jako bezdrátové dobíjení a samo to vycítí, jakou šťávu váš přístroj potřebuje, takže ho to nespálí. Thuraninské stroje jsou chytré."

„Kdo jsou to Thuraninové, pane?“

Kapitán potřásl hlavou. „Thuraninové jsou velmi pokročilá rasa řídící koalici, do které patří Kristangové. Slyšel jsem, že vypadají trochu jako mimozemšťani ze starých scifíček, malí, hubení a s velkýma holýma hlavama.“

Teď už jsem byl zmatený úplně. „Kristangové tomu nevelí?“

„Co se nás lidí týče, tak ano. Kristangové velí všemu, co je nějak spojeno se Zemí. Thuraninové jsou sponzoři Kristangů, to je asi ten správný výraz. A co musíte vědět vy, je, že cesty mezi hvězdami jsou na kristanžských lodích velmi pomalé, a u větších skoků proto Kristangové dokují v thuraninské mateřské lodi. A než se mě zeptáte, ne, nikdy jsem Thuranina neviděl. Zůstáváme na kristanžských lodích.“

„Začíná to být pěkně složitý, pane.“

S pochopením přikývl. „Představte si to takhle: Thuraninové jsou první liga ve fotbale, Kristangové jsou lepší okresní přebor a my jsme jako parta hobíkářů. Chtěli bychom se dostat aspoň do nějakého klubu, ale nejdřív musíme ukázat, co v nás je, a máme před sebou ještě velký kus práce. Zpátky na místo, vojáku, za chvíli vyrazíme z oběžné dráhy. Všechno vám vysvětlí později.“

/

Po hodině lehkého zrychlování směrem od Země a deseti minutách něčeho, co byla asi příprava na skok, naše transportní loď skočila. Nic jsem ze své postele neviděl. Při skoku jsem měl pocit, jako by po mně na zlomek sekundy běhala statická elektřina, pak se zas všechno beztížně vznášelo. Hlídal jsem si čas na hodinkách, mezi prvním a druhým skokem uplynulo osm hodin a dvacet jedna minuta. Později jsem se dozvěděl, že kristanžské lodě jsou poháněné fúzními reaktory a jejich skokové motory těch osm hodin potřebují, aby si na skok nastřádaly dost šťávy.

Tahle časová prodleva mezi skoky může být pro útočné lodě velkou taktickou slabinou. Když náhodou skočí do bojové situace, nemůžou se zase z potíží jen tak rychle ztratit, zatímco obranná loď s plně nabitými motory si klidně skočí jinam, když se k ní začne blížit skupina raket. V opravdové bitvě je to ale jedno. Bojové lodě si vždycky nechávají energetickou rezervu pro krátký nouzový skok.

Lodě taky nemůžou bezpečně skočit do hyperprostoru nebo se z něj vynořit poblíž většího gravitačního pole, jako mají například planety. Skokové pole by se mohlo zkřivit a roztrhat loď na cucky. Takže útočné jednotky se musejí z hyperprostoru vynořit kus od planety a na oběžnou dráhu cestovat normálním prostorem. Jakmile se útočící lodě dostanou k planetě dost blízko na to, aby mohly použít zbraně, jsou tak hluboko v gravitačním poli, že ani lodě s plně nabitými motory nemůžou skočit bez rizika.

Obranné lodě, které nikdy nevědí, kde se jaký útočník z hyperprostoru vynoří, se tak drží v blízkosti planet. Až pak vyrážejí, aby útočící lodě zadržely. Pokud vám to připadá jako hra se spoustou pravidel, která si musíte zapamatovat, je to tak. Naštěstí pro nás lidi se my tím zabývat nemusíme. Nemáme vesmírné lodě a Kristangové nám žádné nedají. Jsme pěchota, bojujeme na zemi. Kristangové nás tam dopraví a my se postaráme o válčení. Aspoň tak jsme si to tehdy představovali.

Mezi skoky loď zase dvě hodinky zrychlovala a pak jsme měli volno a směli opustit lůžka. Všichni jsme experimentovali s pohybem ve stavu beztíže. Během pár minut mi došlo, že nám měli rozdat přilby. Seržant Raynor nás přišel seřvat za blbost, ale povětšinou nás nechal, ať se trochu otlučeme. Praxe je nejlepší učitelka.

Jedním z machýrků byl Jeff Murdock. Přidal se k naší četě v Nigérii někdy v půlce mého turnusu, takže jsem ho neznal moc dobře, ale v nulovém géčku se pohyboval jako ryba ve vodě.

Dělal kotrmelce, ze kterých by se mi zatočila hlava, a uměl se odstrčit ode zdi a doletět v kabině, kam chtěl. Prostě si plaval vzduchem. Zavěsil se hlavou dolů na postel, zasekl se nohama a křenil se: „Ty vole, to je skvělý! Nemůžu se dočkat, až dostaneme od Kristangů biotech. Bude ze mě supervoják, vole!“

My ostatní jsme nebyli z jeho lítání kolem jako přerostlá veverka až tak nadšení.

„Murdocku, ty nepotřebuješ k tomu, abys byl voják, pokročilou emzáckou technologii, ale zázrak,“ smál se Garcia.

„Jo, vole, co potřebuješ, je mozek. A to bys měl raději skočit za čarodějem ze země Oz,“ podotkl Thompson.

„Jděte do hajzlu, volové!“ odsekl Murdock, odletěl zpátky přes kabinu a ladně přistál na protější zdi. Ani se neodrazil. „Jen počkejte.“

/

Zavedli nás do kristanžské verze kantýny nebo restaurace nebo možná kuchyně. Pomohlo, že jsme si stav beztíže ozkoušeli už v kabině, protože jsme museli přeručkovat chodbami lodě. Do jídelny se vešla skoro stovka lidí. Byly tam stoly a židle, ale od normálu se lišily tím, že byly napevno přišroubované k zemi a měly pásy.

K obědu byla MREčka. Lidi nemohli jíst kristanžskou potravu a Kristangové zase nechtěli, abychom blbli v jejich kuchyních v nulové gravitaci. MREčka mi připomněla dobu, kdy jsem jako kluk chodíval na vandry. Nejsou špatná, ale v Nigérii jsem se jich přejedl, takže teď jsem stravu žvýkal bez nadšení a vyměňoval si věci s lidmi kolem sebe. Burák měl extra hlad, zhltnul svoje MRE, a ještě na mně vysomroval balíček krekrů.

V půlce přestávky na oběd se do jídelny přivznášel armádní major, zkušeně přeletěl k protější zdi a zahákl si nohy za popruh. V jeho podání to vypadalo docela snadně.

„Všichni si užívají kosmickou stravu?“

Pár z nás se tomu zasmálo.

„Dozvěděl jsem se, že se tu šíří fámy, tak vám to teď vysvětlím. Zaprvé, nebudeme ve stavu beztíže po celou cestu. Tahle kristanžská loď se na většinu doby připojí k thuraninskému hvězdnému transportéru. Dokovací platformy na transportéru mají umělou gravitaci, takže až se připojíme, budeme mít pětaosmdesátiprocentní gravitaci, která je pro Thuraniny normální. Zadruhé, tahle cesta nepotrvá čtyři roky a nikdo vás nezmrazí. Takže budete muset poslouchat, jak vaši spoluspáči chrápou.“

Dav se zase zasmál.

„Thuraninský hvězdný transportér skočí k umělé červí díře a proletí skrz na druhou stranu, která je stovky světelných let daleko. Transportér skáče od jedné červí díry ke druhé a o většinu trasy se postarají ony. Ze Země to k naší první lokaci trvá sedmnáct dní. Je to planeta, které říkáme Camp Alpha. Výcviková základna, kde dostanete nové zbraně i výstroj a naučíte se pravidla vedení boje. Kristangové silně trvají na tom, abychom se chovali přesně podle nich, takže až tam budete, dávejte dobrý pozor. Nechceme novým spojencům způsobit žádné problémy. Co se Camp Alpha týče, byl jsem tam a můžu vám říct jedno, je to skvělé místo, kde se můžete soustředit na výcvik.“

Z davu se ozvalo zaúpění. Všichni jsme věděli, že to je armádně řečeno prdel světa, kde se nedá dělat nic jiného než pracovat a trénovat.

Mrknul jsem na Buráka a oba jsme pokrčili rameny. Viděli jsme i horší věci a nejsme ve vesmíru na dovolené. Major si nenechal položit žádné otázky, a jen co domluvil, jídelnu opustil. Teď když jsem věděl, že nebudu trčet na lodi ve stavu beztíže čtyři roky, cítil jsem se mnohem líp.

/

Po čtvrtém skoku jsme museli zůstat připoutaní na místech, zatímco kristanžský křižník manévroval k zadokování na thuraninské mateřské lodi. Zazněl kovový zvuk a zavibrovalo to, když se k hvězdnému transportéru připojil. A za jásotu všech se pomalu vrátila gravitace. Nejvíc jsme jásali, když oznámili, že s jejím návratem můžeme zase vařit v kuchyni a budeme mít teplou večeři. Byl to hovězí guláš, ve kterém plavalo víc brambor a zeleniny než hovězího, ale byl to hlavně příslib, že další tři týdny nebudeme muset přežívat na MREčkách. A chleba byl horký a čerstvý. Dobré jídlo je důležité pro dobrou náladu a armáda si toho byla plně vědoma.

Horký čerstvý chleba miluju.

Kdyby vás to náhodou zajímalo.

Thuraninský hvězdný transportér, mateřská loď, nebo jak byste tomu chtěli říkat, pak vykonala sérii skoků, o nichž jsem úplně ztratil přehled, protože některé se staly, zatímco jsem spal. Někdo si zkoušel vést amatérské záznamy o všech manévrech lodi, o skocích, prodlevě mezi nimi, o čase a síle zrychlení. Já osobně jsem se ztratil po druhém skoku a říkal si, že přece máme odborníky, kteří to sledují za nás.

Jednou v noci nás přesně ve tři ráno probraly repráky. Prý se blížíme k červí díře, a já si přál, abych o tom věděl víc předem, protože mi močák vysílal varovné signály. Představa pádu do červí díry s tím, že se moje atomy rozprsknou na kusy a zase poskládají dohromady, nebo jak to mělo fungovat, mě vyděsila. Ležel jsem v posteli ztuhlý jako prkno, čekal na něco neznámého, ale vtom se z reproduktoru ozvalo:

„Průlet červí dírou ukončen, připoutejte se pro standardní vesmírné manévry."

Sakra. Nejenže jsem se průletu červí dírou nemusel bát, já ani nevěděl, kdy se to stalo.

Následovalo víc skoků, další čekání mezi skoky a spousta nudy. Cvičili jsme po skupinách s vybavením, které přivezli ze

Země, včetně běžeckých pásů a rotopedů. Miluju běh, ale pásy úplně nenávidím. Jsou strašně nudné. Dokonce i soutěžení s týpkem na vedlejším pásu mě po prvních pár dnech přestalo bavit. Hráli jsme hry na tabletech, cvičili jsme, četli si a koukali na filmy. Tenhle život na palubě lodi mi trochu připomínal, jaké to asi muselo být pro vojáky za druhé světové války, když se plavili na pomalých transportech přes Atlantik nebo Pacifik. Až na to, že na oceánských transportech mohli aspoň vylézt na palubu, nadechnout se čerstvého vzduchu a podívat se na slunce a obzor.

My měli slušné jídlo a dost místa, abychom se mohli po lodi pohybovat, kromě oblastí se vstupem pro lidi zakázaným. Co jsme neměli, byl výhled, a to i kdyby sem dali okna. A neměli jsme žádné zprávy ani kontakt se Zemí. V Nigérii jsem se většinou mohl připojit na internet a posílat mejly nebo zavolat rodičům či kamarádům přes videohovor. Tady jsme byli úplně odříznutí, dokud se nevrátíme, a cesta byla hodně dlouhá. Zjistili jsme, že ani technologicky pokročilí Thuraninové nemají nadsvětelnou komunikaci. Měli akorát drony, které pomocí skoků přenášely zprávy jako hypertechnologičtí poštovní holubi.

Po nějaké době jsem se cítil jako turista v levné kajutě podřadné vyhlídkové lodi. Ani mi nepřišlo, že jsem v armádě. Po několika dalších skocích hyperprostorem, které jsem se ani neobtěžoval zaznamenat, transportér dorazil k nějaké sluneční soustavě. Nebo aspoň tohle nám řekli. Kristanžská loď zase vypnula gravitaci, odpojila se a provedla čtyři skoky. Nakonec jsme dorazili na orbitu nad naším cílem. Zpětně vzato jsem svou první mezihvězdnou cestu strávil v kabině bez oken. Jako dovolenou bych to nedoporučoval, leda byste byli hodně zoufalí.

Viděli jsme planetu pod sebou a nepůsobila pohostinně. Země z oběžné dráhy vypadá modrá a zelená a tam, kde jsou pouště a stepi, je bílá. A má bílý led na pólech. Tahle planeta vypadala hnědá a červená a ani místa s vodou nebyla hezky

modrá. Jeden z pólů, na který jsme viděli, měl chudokrevnou vrstvičku špinavě bílé, jako sníh ve škarpě u cesty někdy v dubnu, kdy je celý zaprasený a okoralý a všichni si přejí, aby už konečně roztál a přestal dělat ostudu.

Ve skupinách jsme se nacpali do jídelny na školení. Poručík Gonzalez si stoupnul na židli a počkal, dokud se všichni nedostali dovnitř.

„Vítejte na Camp Alpha! Kristangové nám nechtěli říct, jak se tahle planeta jmenuje, takže to byla jen Alpha."

Nějaký kluk vepředu se zeptal: „Poručíku, my ale víme, kde jsme, ne? Už na to někdo přišel?"

„Ano," usmál se Gonzalez, „průzkumný tým vyfotil noční oblohu a astronomové na Zemi vypočítali, odkud takový výhled může být. Myslím, že si z nás Kristangové utahovali, když to chtěli udržet v tajnosti. Museli přece vědět, že jsme dost inteligentní na to, abychom tuhle planetu dokázali lokalizovat. Jsme pořád v rameni Oriona v galaxii Mléčné dráhy, asi dvanáct set dvacet tři světelných let od Země. Je to dost daleko na to, abyste odsud pouhým okem viděli naše Slunce. A navíc mi řekli, že to není bůhvíjak působivá hvězda.

Všichni se už koukli z okna, kde budeme trénovat? Camp Alpha není místo, kam by někdo jezdil na dovolenou. Je to místo, kde se vojáci cvičí a stává se z nich armáda, ze které se Ruhaři naučí mít strach. Kristangové tuhle planetu vyhradili jako výcvikovou a výpadovou základnu pro lidi ze tří důvodů. Zaprvé, nikdo jiný ji nechtěl. Je suchá, přes den jsou tu prý čtyřicítky a v noci zas minus třicet. A to se bavíme o tom hezčím kousku planety, kde máme výcvikovou základnu. Slunce je tu divně modrobílé a oloupe z vás kůži až na kost, jestli se nebudete chránit. Zadruhé právě proto, že tohle místo je tak odporné, bude se tu skvěle trénovat. Ne každá planeta, kam se dostaneme, bude jako Země. Tady se naučíte využívat výstroj od Kristangů a přežívat v drsných podmínkách. Pokud nebudete efektivní v boji

tady, nepotřebujeme vás. A zatřetí, Kristangové tohle místo vybrali, protože si myslí, že Ruharové o ní nevědí. Zatím."

„Pane," ozval se někdo, „proč je celá planeta hnědá a spálená?"

„Místní hvězda je pomalu proměnlivá. Čas od času si škytne a navýší záření, to pak celý systém sežehne a pak se zase uklidní."

Škytne? To zní jako sakra škodlivá škytavka. Všichni jsme se začali ošívat a ozval se tlumený hovor.

„Nelamte si s tím hlavu, Kristangové vědí, jaký má ta hvězda rozvrh. Nebude škytat dalších deset až padesát tisíc let," rychle dodal Gonzalez.

Rozsah od desíti do padesáti tisíc let zněl, jako že by Kristangové měli prostě přiznat, že nemají šajn, kdy hvězda zase vybuchne.

„Ve vašich infopaketech jsou všechny údaje, které o této planetě potřebujete vědět, takže to vezmu jen v bodech. Je tam život, největší živočich je hmyz asi osm centimetrů dlouhý. Má ostrá kusadla a je jedovatý, ale není pro lidský organismus smrtelný. Kdybyste měli alergii, dostanete lehkou vyrážku, ale většina lidí na to nereaguje vůbec. Jediné, co nám dole hrozí, je klima, které se může silně ohřát i ochladit, a naše vlastní blbost. Používejte zdravý rozum, nezapomeňte, že jste tu ve výcviku, a přečtěte si předpisy. Napsali je, aby vám pomohly zůstat naživu a připravit se na konflikt. Do jednotek se rozřadíme na povrchu planety a teď následujte instrukce."

3. KAPITOLA

CAMP ALPHA

Na Camp Alpha žádný vesmírný výtah nebyl, takže jsme na povrch cestovali v kristanžském raketoplánu. Zjistil jsem, že oficiálně se mu neříká ani raketoplán, ani výsadkový člun, ani přistávací loď, kteréžto pojmy jsem občas někoho slýchal použít. Armádní termín byl *Surface To Orbit Craft*, plavidlo pro přesun mezi povrchem planety a oběžnou dráhou, zkráceně STOC. V praxi jsme jim říkali buď výsadkové čluny, nebo STOCky, vyslovuj „štočky".

STOCky se dokázaly dostat na orbitu samy, nepotřebovaly žádné přídavné rakety, a některé větší typy byly schopné i meziplanetárních cest. Na to jste ale museli mít spoustu času a opravdu dobře vycházet s ostatními, se kterými jste byli ve člunu namačkaní. Kristangové a další rasy měli něco, čemu se v jejich jazyce říkalo výsadkový člun, ale ty se používaly pro velkoplošné invaze, k převozu spousty jednotek a vybavení jedním směrem, z orbity na povrch. Tyhle výsadkové čluny byly trochu jako kluzáky z druhé světové, vydržely vstup do atmosféry, dokázaly před vertikálním přistáním trochu manévrovat, ale jakmile si sedly, už dole zůstaly. Prostě výsadkové čluny byly jednorázové, zatímco štočky se mohly vrátit na oběžnou dráhu a vykonat tu cestu několikrát. Mě tyhle rozdíly moc nezajímaly, vždycky na nich budu jen pasažér, ale bylo fajn vědět, jak

naši nadřazení partneři fungují. Měl jsem z toho pocit, že jsem součástí týmu, nejen kolečkem ve stroji.

Člun, do kterého jsem se vmáčknul, pojal dvě stě dvacet lidí a naše zavazadla. Byl velký jako 747, ale většinu tvořily motory a palivové nádrže. Cesta na povrch byla drsná. Dostali jsme se do atmosféry a měl jsem pocit, že mi někdo hodil na hrudník pytel cementu. A pak se to ještě zhoršilo. Řeknu vám, fakt jsem byl rád, když se loď srovnala a letěla chvilku jako letadlo. Všichni jsme se radovali, že se to stalo. Samo přistání nebylo nic zvláštního. Že jsme na zemi, mi došlo, až když utichl zvuk motorů.

Tak jsem tady. Na cizí planetě. Kdo si tohle dokázal představit?

Někdo se zeptal: „Poručíku, víte, kdo byl první člověk, který vkročil na jinou planetu?"

„Asi generál Meers," ozval se voják za mnou. Meers velel UNEFu.

„Ne," zavrtěl hlavou Gonzalez. „Byla to kapitánka britské armády, členka multinárodního průzkumného týmu. Měl to být čínský armádní plukovník, ale tahle britská kapitánka seděla hned u dveří. Když přistáli, kristanžský pilot jim řekl, ať vypadnou *pronto*. Kristangové nepovažovali první přistání lidí na jiné planetě za něco důležitého, prostě chtěli, ať opustí člun, aby se mohli vrátit nahoru a vyzvednout další skupinu."

Sakra. Doufal jsem, že první člověk byl Američan. Aspoň že jsme pořád měli Neila Armstronga a starouš Neil se tam dostal pomocí staré dobré americké technologie. Tahle Britka si jen stopla emzácký vesmírný autobus.

Můj vlastní první krok na cizí planetě byl málem trapas. Zvykl jsem si na 85% gravitaci thuraninského hvězdného transportéru a pak zase na stav beztíže. Gravitace na Camp Alpha vyšplhala na 107 % pozemského standardu. Kvůli neobvyklému pocitu tíhy jsem na rampě klopýtal. Poručík Gonzalez si nedělal srandu, když mluvil o vedru. Jakmile jsem vykročil ze

člunu, praštil mě do tváře závan horka. A bylo to vlhké horko, žádné kecy o tom, že suché vedro se dá snášet líp. A k tomu to světlo. Musel jsem si zastínit oči a mžoural jsem, abych urazil aspoň těch sto metrů k pozemním transportérům. Všechno bylo cítit spáleninou jako po požáru. Obsah kyslíku v atmosféře měl být jen o trochu nižší, než jsou průměrné hodnoty na Zemi, ale připadalo mi, že nasávám vzduch a moje plíce z toho nic moc nemají. Možná je přistávací plošina někde vysoko v horách.

Už jsem skoro došel k transportéru a čekal ve frontě na nástup, když se žena za mnou zapotácela a začala se sesouvat k prašné zemi. Mně se pořád ještě točila hlava z návalu tepla, jako když najednou prudce vstanete na pláži.

Zaprotestovala a snažila se mě odstrčit, ale zjevně se jí podlamovala kolena.

„Poslouchej," mrknul jsem na její jmenovku nad levou kapsou, „Millerová, jsme armáda."

Odrecitoval jsem jí americkou armádní nalejvárnu: „Nenecháme se navzájem ve štychu. Ani v boji, a už rozhodně ne v tomhle zasraným vedru, jasný?"

Vztekle přikývla, opřela se o mě a ztěžka oddechovala, dokud se zase nenarovnala. Viděl jsem na ní, že ta pomoc, i když jen na chvíli, ji pěkně žere.

„Díky, hm," teď se na mou jmenovku podívala ona, „Bishope. Je tu fakt vedro. Já jsem ze Seattlu."

„Já ze severního Maine. To ani nevíš, co je to zima."

Ještě chvíli mě nechala, abych ji držel za ramena, jen pár sekund, než se jí přestala klepat kolena. Pár metrů od nás se nějakému chlapovi najednou podlomily nohy a hodil tlamu do prachu. Další oběť náhlého vedra. Millerová se vzpamatovala a ztuhle vylezla na korbu náklaďáku sama.

Jakmile byl náklaďák plný, vyrazili jsme ke stanovému městečku na vrcholu srázu. Rozhlížel jsem se a snažil se vychutnat si první okamžiky na jiné planetě. Ale k vychutnávání jsem tu

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Na špatné straně**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.